

NR 3
2000

2 maja 2000

BIULETYN

URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI

w numerze m. in.:

- Sprawozdanie – 1999
- Świadectwa kwalifikacyjne

Urząd Regulacji Energetyki informuje,
że decyzje Prezesa URE w sprawie taryf
dla energii elektrycznej, paliw gazowych
oraz ceny węgla brunatnego dla elektrowni
publikowane są odpowiednio w:
„Biuletynie Branżowym URE – Energia elektryczna”,
„Biuletynie Branżowym URE – Paliwa gazowe”
oraz „Biuletynie Branżowym URE – Węgiel brunatny”.

Biuletyny branżowe z taryfami dla energii elektrycznej
są dostępne na płytach CD-ROM (cena 1 płyty – 15 zł)
w Biurze Komunikacji Społecznej i Informacji URE.

Jednocześnie wszystkie biuletyny branżowe z ostatnio
opublikowanymi taryfami dla energii elektrycznej,
można pobrać ze strony internetowej URE:

www.ure.gov.pl

OD REDAKCJI

Szanowni Czytelnicy!

W bieżącym numerze, zgodnie z ustawą – Prawo energetyczne, art. 24 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 2, przedstawiamy pełny tekst sprawozdania Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z działalności w 1999 roku, złożony Prezesowi Rady Ministrów. Jest to, tym razem trzecia, coroczna prezentacja dokonań Regulatora.

Przy tej okazji warto wspomnieć, iż polityka informacyjna Urzędu Regulacji Energetyki kształtuje się zgodnie z celami i kompetencjami, które wyznacza Prezesowi URE Prawo energetyczne. Prezes Urzędu działa „przy otwartej kurtynie”, wyznając zasadę, że regulacja winna być maksymalnie przejrzysta, a regulator powinien prowadzić dialog zarówno z podmiotami gospodarczymi sektora, jak i odbiorcami paliw i energii. Zasada przejrzystości jest bowiem jedną z najważniejszych w dziedzinie regulacji i posiada decydujący wpływ na politykę informacyjną.

Do problemu ważności świadectw kwalifikacyjnych wydanych na podstawie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie Prawa energetycznego powraca w swoim artykule Ryszard Taradejna. Nadal do Urzędu dociera wiele sygnałów o dowolnych interpretacjach aktów wykonawczych w tej sprawie.

Systematycznie wydawana wkładka przynosi potężną porcję informacji o kolejnych decyzjach Prezesa Urzędu w sprawach koncesji i taryf.

Ceniony przez wielu naszych Czytelników, „Słownik Regulacji i Regulatora” przybliży następne hasła, do lektury których serdecznie zaprasza

Biuro Komunikacji Społecznej i Informacji

SPIS TREŚCI

Sprawozdanie z działalności Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki za 1999 rok	2
---	---

Świadectwa kwalifikacyjne	34
---------------------------	----

Informacje i komunikaty	36
-------------------------	----

BIULETYN URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI

Wydawca: Urząd Regulacji Energetyki

Redaguje: Biuro Komunikacji Społecznej i Informacji URE

Adres Redakcji: 00-872 Warszawa, ul. Chłodna 64, tel. 661 62 22, fax 661 62 24

Skład, łamanie, organizacja druku i kolportaż: Studio Literka, ul. Walecznych 61, 03-920 Warszawa, tel./fax 671 73 51. Oddano do druku 18 kwietnia 2000 r.

Nakład: 3000 egzemplarzy. ISSN 1506-090X Cena zł 12,-

Materiały fotograficzne wykorzystano za zgodą właścicieli praw autorskich. Informacji o warunkach prenumeraty udzielamy pod numerem tel. (022) 661 62 22
Numer konta bankowego do wpłat za prenumeratę: NBP O/O Warszawa 10101010-2873-223-1, Urząd Regulacji Energetyki (Biuletyn URE).

SPRAWOZDANIE Z DZIAŁALNOŚCI PREZESA URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI ZA 1999 ROK

WPROWADZENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki reguluje działalność przedsiębiorstw energetycznych zgodnie z założeniami polityki energetycznej państwa i przepisami zawartymi w ustawie Prawo energetyczne.

Zgodnie z art. 23 ustawy *Prawo energetyczne*, do zakresu kompetencji i obowiązków Prezesa URE należy w szczególności:

- 1) „udzielanie, odmowa udzielenia, zmiana i cofanie koncesji,
- 2) zatwierdzanie i kontrolowanie taryf paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła pod względem zgodności z zasadami określonymi w art. 45 i 46 oraz zatwierdzanie i kontrolowanie cen węgla brunatnego na zasadach określonych w art. 48,
- 3) uzgadnianie projektów planów, o których mowa w art. 16,
- 4) kontrolowanie parametrów jakościowych dostaw i obsługi odbiorców w zakresie obrotu paliwami gazowymi i energią elektryczną,
- 5) rozstrzyganie sporów w zakresie określonym w art. 8 ust. 1,
- 6) nakładanie kar pieniężnych na zasadach określonych w ustawie,
- 7) współdziałanie z właściwymi organami w przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym przedsiębiorstw energetycznych,
- 8) publikowanie informacji służących zwiększeniu efektywności użytkowania paliw i energii,
- 9) zbieranie i przetwarzanie informacji dotyczących gospodarki energetycznej,
- 10) kontrola kwalifikacji osób, o których mowa w art. 54”.

Prezes URE, realizując swoje zadania, kieruje się zasadami równowagi interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii oraz promowania konkurencji. Dwa lata działalności regulacyjnej potwierdziły konieczność sprawowania nadzoru nad sektorem energetycznym przez niezależnego regulatora. Regulacja tego typu jest niezbędna w sytuacji występowania monopolu naturalnych (sieciowe przedsiębiorstwa przesyłowe i dystrybucyjne) i ograniczonego zakresu funkcjonowania mechanizmów rynkowych. Pozytywną rolę oddziaływania państwa na sektor energetyczny potwierdzają również doświadczenia krajów zaawansowanych w jego reformowaniu.

Przy Prezesie URE działa Rada Konsultacyjna (art. 25 *Prawa energetycznego*), która pełni funkcję opiniotwórczą w sprawach należących do zadań Prezesa URE. W roku 1999 Rada Konsultacyjna zajmowała stanowiska w sprawach dotyczących regulacji energetyki w Polsce. O treści swoich stanowisk Rada Konsultacyjna informowała Prezesa URE, a także przesyłała je Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrowi Gospodarki. Ze swej działalności w 1999 r. Rada Konsultacyjna przygotowała sprawozdanie i złożyła je Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki.

Część I. USTAWOWE KOMPETENCJE I OBOWIĄZKI PREZESA URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI

1. Udzielanie, odmowa udzielenia, zmiana i cofanie koncesji

1.1. Udzielanie koncesji

Koncesja jest administracyjną regulacją działalności gospodarczej w wyodrębnionej dziedzinie, oznaczającą nałożenie na podmiot, po spełnieniu przez niego wymaganych przesłanek, obowiązku wypełniania określonych warunków. Koncesja jest jednym z podstawowych narzędzi regulacji w energetyce i oznacza prawo uczestnictwa w rynku na określonych warunkach. Przepis art. 32 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne* stanowi, iż uzyskania koncesji wymaga prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie:

- 1) wytwarzania paliw i energii,
- 2) magazynowania paliw gazowych i ciekłych,
- 3) przesyłania i dystrybucji paliw i energii,
- 4) obrotu paliwami i energią.

Zakres działalności wyłączony z obowiązku uzyskania koncesji określa rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie *określenia szczególnych rodzajów i zakresu działalności gospodarczej nie wymagających uzyskania koncesji* (Dz. U. Nr 98, poz. 621).

Zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne*, Prezes URE udziela koncesji wnioskodawcy, który:

- 1) ma siedzibę lub miejsce zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) dysponuje środkami finansowymi w wielkości gwaran-

- tującej prawidłowe wykonywanie działalności bądź jest w stanie udokumentować możliwość ich pozyskania,
- 3) ma możliwości techniczne gwarantujące prawidłowe wykonywanie działalności,
 - 4) zapewni zatrudnienie osób o właściwych kwalifikacjach zawodowych, o których mowa w art. 54,
 - 5) uzyskał decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

Jednocześnie *Prawo energetyczne* (art. 33 ust. 3) określa przypadki, w których nie może być wydana koncesja. Dotyczy to wnioskodawcy:

- 1) który znajduje się w postępowaniu upadłościowym lub likwidacji,
- 2) któremu w ciągu ostatnich 10 lat cofnięto koncesję na działalność określoną ustawą,
- 3) skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą.

Zgodnie z art. 67 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne*, Prezes URE zobowiązany był do udzielenia z urzędu koncesji przedsiębiorstwom energetycznym działającym lub będącym w budowie w dniu ogłoszenia ustawy, o ile spełniały one warunki określone ustawą. W toku postępowań koncesyjnych wszczynanych z urzędu w 1998 r. opracowano dwanaście typów kwestionariuszy koncesyjnych służących do zbierania informacji o przedsiębiorstwach, wobec których postępowania te były prowadzone. Jednocześnie opracowana została procedura postępowania przygotowującego decyzje koncesyjne, obejmująca zagadnienia techniczne dotyczące ciepła i energii elektrycznej oraz metodykę analizy finansowej przedsiębiorstw.

Proces udzielania koncesji z urzędu został praktycznie zakończony przed końcem 1998 r., z wyjątkiem koncesji na działalność w zakresie obrotu i magazynowania paliw ciekłych, których udzielanie kontynuowano w 1999 r. Postępowania w tych ostatnich sprawach zostały wszczęte z urzędu przed 5 grudnia 1998 r. wobec tych przedsiębiorstw, które odpowiadając na ogłoszenia w prasie (*„Rzeczpospolita”*, kolumny *Rynek i Ekonomia*), zgłosiły fakt prowadzenia działalności energetycznej w dniu ogłoszenia ustawy *Prawo energetyczne*.

W 1999 r. została zmodyfikowana procedura postępowania przygotowującego decyzje koncesyjne. Modyfikacja

uwzględniała specyfikę podmiotów, które dopiero zamierzały rozpocząć działalność polegającą na wytwarzaniu, magazynowaniu, przesyłaniu i dystrybucji oraz obrocie paliwami i energią. W sprawach wszczętych na wniosek, podstawowe znaczenie dla procedury koncesjonowania ww. rodzajów działalności gospodarczej mają przepisy art. 33 oraz art. 35 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne*. Określają one kryteria uzyskania koncesji oraz wymagania dotyczące zawartości wniosków koncesyjnych.

Zazwyczaj sprawy prowadzone na wniosek charakteryzowały się znacznie większym stopniem złożoności niż sprawy wszczęte z urzędu. Spowodowane to było przede wszystkim brakiem we wnioskach istotnych informacji, koniecznych do oceny możliwości prawidłowego prowadzenia przez wnioskodawcę działalności koncesjonowanej. Bardzo często złożone wnioski były obciążone brakami formalnymi i merytorycznymi, niejednokrotnie nie zawierały nawet podstawowych informacji (np. określenia rodzajów paliw ciekłych, które będą przedmiotem obrotu czy też magazynowania). Stąd też okres rozpatrywania sprawy, w dużej mierze był uzależniony od sprawnego uzupełnienia dokumentacji przez wnioskodawcę. Wezwania o uzupełnienie wniosku, kierowane do wnioskodawców, określały dokumenty i informacje, których nadesłanie było konieczne do rozpatrzenia sprawy.

W 1999 r. wnioski o koncesje złożyło 980 przedsiębiorstw. Zdecydowana większość wniosków (858) dotyczyła obrotu (ewentualnie w połączeniu z magazynowaniem lub wytwarzaniem) paliwami ciekłymi. Niejednokrotnie wnioski dotyczyły kilku różnych przedmiotów działalności określonej w art. 32 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne*, np. ciepła i energii elektrycznej oraz różnych rodzajów działalności, np. wytwarzania i przesyłania lub obrotu. Stąd, postępowanie wszczęte na podstawie jednego wniosku często kończyło się udzieleniem kilku koncesji.

Liczba przedsiębiorstw posiadających co najmniej jedną koncesję wg stanu na koniec 1999 r. wyniosła 2077, w tym 1152 przedsiębiorstwa uzyskały swoją pierwszą koncesję w roku 1999.

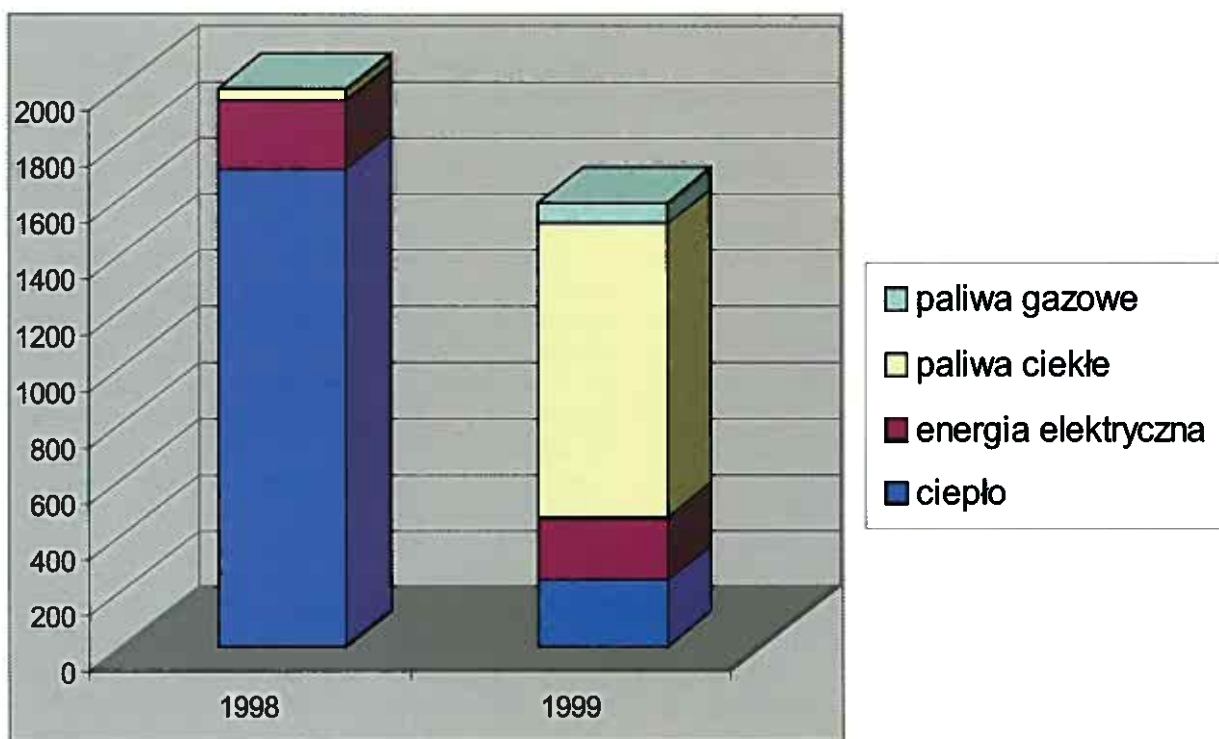
Ogółem w 1999 r. udzielono 1585 koncesji, z tego na wniosek – 931 koncesji i 654 koncesje z urzędu (w wyniku postępowań wszczętych z urzędu w 1998 r.).

W tabeli 1 przedstawiono liczbę koncesji udzielonych w latach 1998 i 1999.

Tab. 1. Zestawienie koncesji udzielonych w latach 1998 i 1999

Rodzaj prowadzonej działalności energetycznej	Obszar koncesjonowania							
	ciepło		energia elektryczna		paliwa ciekłe		paliwa gazowe	
	1998	1999	1998	1999	1998	1999	1998	1999
Wytwarzanie	726	82	49	5	9	27	0	7
Magazynowanie					0	59		
Przesyłanie i dystrybucja	765	105	100	97	0	1	0	34
Obrót	213	50	101	123	30	962	0	33
Razem	1704	237	250	225	39	1049	0	74

Rys. 1. Koncesje udzielone w latach 1998 i 1999

W 1999 roku 40 przedsiębiorstw złożyło wnioski o promesę koncesji. Pozytywnie rozpatrzone wnioski 24 przedsiębiorstw energetycznych, którym udzielono 41 promes, w tym na działalność związaną z zaopatrzeniem w ciepło – 28, energię elektryczną – 10, paliwa gazowe – 3 promesy.

W okresie sprawozdawczym umorzono ogółem 473 postępowania administracyjne wszczęte zarówno z urzędu, jak i na wniosek. Zdecydowana większość umorzonych postępowań była wszczęta z urzędu w 1998 r. Najczęściej przesłanką umorzenia postępowania było złożenie przez stronę oświadczenia o nie prowadzeniu działalności gospodarczej wymagającej uzyskania koncesji.

Wiele przedsiębiorstw, wobec których została wydana decyzja o umorzeniu postępowania, prowadziło działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania ciepła w źródłach o łącznej mocy zainstalowanej nie przekraczającej 5,8 MW, co nie wymaga uzyskania koncesji, zgodnie z §1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lipca 1998 r.

Umorzono 20 postępowań wszczętych na wniosek. Były to postępowania, w toku których wnioskodawca poinformował, że rezygnuje z ubiegania się o koncesję lub nie będzie prowadzić działalności, która wymaga koncesji. Ponadto, w kilku przypadkach pozostawiono sprawę bez rozpoznania lub odesłano wnioski.

Zgodnie z art. 23 ust. 3 ustawy *Prawo energetyczne*, każdy wniosek wymaga zaopiniowania przez właściwy miejscowo zarząd województwa, zarówno w przypadku udzielenia, jak i odmowy udzielenia, zmiany i cofania koncesji. Przepis ten, w swej pierwotnej wersji, obowiązującej do końca 1998 r. miał zastosowanie jedynie w sprawach dotyczących ciepła. Natomiast ustawa z dnia 24 lipca

1998 r. o zmianie niektórych ustaw określających kompetencje organów administracji publicznej – w związku z reformą ustroju państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 668) rozszerzyła obowiązek zasięgania opinii zarządów województw na sprawy dotyczące wszystkich rodzajów działalności energetycznej. W związku z tym, prośby o opinię kierowane były do zarządów tych województw, na terenie których prowadzona była działalność gospodarcza w zakresie objętym daną decyzją koncesyjną. Określenie obszaru prowadzenia działalności gospodarczej dokonywane było na podstawie informacji przedstawionych przez wnioskodawcę (lokalizacja źródła, sieci, itp.) W przypadku spraw dotyczących obrotu energią elektryczną i paliwami ciekłymi obszar działania niejednokrotnie obejmował cały kraj, co powodowało konieczność zasięgania opinii wszystkich zarządów województw.

W roku 1999 najwięcej spraw dotyczyło udzielenia koncesji podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą, polegającą na obrocie energią elektryczną oraz na wytwarzaniu, magazynowaniu i obrocie paliwami ciekłymi.

W toku procesu koncesjonowania działalności gospodarczej – obrót energią elektryczną, organizacje związkowe spółek dystrybucyjnych zgłaszały szereg obaw związanych z ewentualną utratą swoich dotychczasowych odbiorców na rzecz konkurencyjnych przedsiębiorstw obrotu. Domagano się wręcz zaniechania procesu udzielania koncesji i wyeliminowania z rynku tych przedsiębiorstw. W związku z takimi sygnałami, problem został poddany szczegółowej analizie, w wyniku której Prezes URE uznał, że ze względu na skalę zjawiska, niewielką liczbę podmiotów oraz brak ich konkretnych działań, nie ma takiego zagrożenia, o czym poinformował Komisję Trójstronną Rządu, Pracodawców

i Związków Zawodowych, a także Ministra Gospodarki i Ministra Skarbu Państwa (pismo z 15 czerwca 1999 r.).

Nowe podmioty obrotu nie posiadały majątku sieciowego (własnych sieci elektroenergetycznych) i nie zamierzały prowadzić przesyłania i dystrybucji na własny rachunek, lecz korzystać z usług przesyłowych świadczonych przez PSE S.A. i spółki dystrybucyjne. Jednocześnie nie dysponowały one także innymi znaczącymi składnikami majątku trwałego, a ich kapitał własny był niewspółmiernie niski w porównaniu do deklarowanej wysokości obrotów. W takich przypadkach Prezes URE korzystał z instytucji zabezpieczenia majątkowego, przewidzianej w art. 38 ustawy *Prawo energetyczne*. Zgodnie z tym zapisem, zabezpieczenie majątkowe ma na celu zaspokojenie roszczeń osób trzecich, mogących powstać wskutek niewłaściwie prowadzonej działalności objętej koncesją, w tym szkód w środowisku. Decyzja o uzależnieniu udzielenia koncesji od złożenia przez wnioskodawcę zabezpieczenia majątkowego podejmowana była po przeprowadzeniu szczegółowej analizy i oceny wniosku. Dotyczyło to najczęściej takich podmiotów, które rozpoczynały działalność gospodarczą lub znajdowały się w słabej sytuacji finansowej, a zamierzały prowadzić działalność polegającą wyłącznie na obrocie energią elektryczną.

Wysokość zabezpieczenia majątkowego ustalana była indywidualnie i zależała w szczególności od deklarowanego rozmiaru prowadzonej działalności. Dodatkowo, brano pod uwagę inne elementy, takie jak wielkość posiadanych kapitałów i funduszy własnych, wartość posiadanego majątku trwałego, posiadane lub możliwe do pozyskania środki finansowe na prowadzenie działalności, w wysokości proporcjonalnej do jej planowanego zakresu i przewidywanych przychodów.

Koncesje na obrót energią elektryczną otrzymało 15 wnioskodawców, po złożeniu zabezpieczenia majątkowego w postaci umów gwarancyjnych z osobami prawnymi lub innej formy zabezpieczenia, np. umowy ubezpieczenia.

W 1999 r. istotną częścią prac było koncesjonowanie działalności gospodarczej polegającej na wytwarzaniu, magazynowaniu i obrocie paliwami ciekłymi, zarówno z urzędu, jak i na wniosek. Proces ten wymagał także dostosowania metodologii postępowania. Rozstrzygnięcia wymagało, np. określenie na czym polega działalność „wytwarzanie paliw ciekłych”, niezdefiniowana w *Prawie energetycznym*. Zdefiniowane natomiast jest pojęcie „procesów energetycznych”. W myśl tej definicji procesami energetycznymi są techniczne procesy między innymi w zakresie wytwarzania paliw. Konieczne okazało się również sprecyzowanie, które substancje ciekłe będące nośnikami energii chemicznej podlegają koncesjonowaniu jako paliwa ciekłe. Ostatecznie ograniczono się do tych, które wykorzystywane są jako źródło energii w rozumieniu przemian energetycznych, co oznacza ich spalanie w przystosowanych do tego celu urządzeniach (np. silnikach) i instalacjach (np. kotłach ciepłowniczych).

Część przedsiębiorców z sektora paliw ciekłych prowadziła działalność użytkując bazy paliw, które niejednokrotnie powstawały w latach 70 lub jeszcze wcześniej, głównie

na terenie jednostek wojskowych. Obecnie bazy te stały się własnością Agencji Mienia Wojskowego i zostały wydzielone przedsiębiorcom, bez ujawniania im danych o stanie technicznym, mogących mieć wpływ na ocenę danej bazy jako zagrażającej środowisku naturalnemu lub mogącej pogorszyć jego stan. W procesie koncesjonowania, weryfikując spełnianie przez wnioskodawców warunku określonego w art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy *Prawo energetyczne* dotyczącego możliwości technicznych gwarantujących prawidłowe wykonywanie działalności, stwierdzono, że przedstawiane informacje o stanie technicznym baz i znajdujących się w nich zbiornikach paliw były niepełne lub szczytkowe.

W związku z tym, od wnioskodawców deklarujących prowadzenie działalności w bazach paliw, wymagano dołączenia do wniosku: świadectw legalizacji zbiorników na paliwa ciekłe, ostatniego protokołu badań szczelności zbiorników oraz zajęcia stanowiska w sprawie wywiązania się z obowiązku nałożonego przepisem art. 82 ustawy *Prawo budowlane*. Zgodnie z tym przepisem „jednostka organizacyjna oraz osoba fizyczna, wykonująca działalność wpływającą szkodliwie na środowisko, jest obowiązana podejmować działania mające na celu usunięcie przyczyn szkodliwego oddziaływania na środowisko lub zagrożenia i przywrócenie środowiska do stanu właściwego”. Efektem tych działań było uzyskanie przez wnioskodawców stosownych dokumentów dopuszczających do użytkowania eksploatowane przez nich bazy paliw. Kilku wnioskodawców wycofało się z zamiaru eksploatowania starych baz paliw, dla których uzyskanie takich dokumentów okazało się niemożliwe.

1.2. Odmowa udzielenia koncesji

W roku 1999 wydano 10 decyzji odmawiających udzielenia koncesji. Większość tych decyzji (8) dotyczyła działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Odmowy te, najczęściej były spowodowane:

- brakiem środków finansowych gwarantujących prawidłowe prowadzenie działalności,
- skazaniem w przeszłości ubiegającego się o koncesję, wyrokiem sądowym za: wyludzenie i składanie fałszywych zeznań, za przestępstwa skarbowe i dewizowe,
- postawieniem firmy w stan upadłości.

Spośród 10 przedsiębiorstw, którym odmówiono udzielenia koncesji, 3 odwołały się do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego. Postępowania odwoławcze nie zostały zakończone w 1999 r.

1.3. Zmiana i cofanie koncesji

W 1999 r. wydano 1080 decyzji zmieniających koncesje. Z tego 378 decyzji koncesyjnych zostało zmienionych na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego, na podstawie art. 41 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne*. Zmiany te dokonywane były przede wszystkim w związku z:

- wnioskiem koncesjonariusza o wydłużenie terminu wypełnienia warunków szczególnych wykonywania działalności, określonych w koncesjach,
- koniecznością dostosowania zapisu koncesji do aktual-

- nego stanu organizacyjno – prawnego, zaistniałego po przekształceniach własnościowych przedsiębiorstwa,
- wnioskiem koncesjonariusza o rozszerzenie lub zawężenie zakresu udzielonych koncesji w związku z przejęciem lub przekazaniem, wyłączeniem lub modernizacją eksploatowanych albo nowych źródeł ciepła, sieci ciepłowniczych lub linii energetycznych,
 - wnioskiem koncesjonariusza o rozszerzenie obszaru działania na cały kraj (np. zakres działalności spółek dystrybucyjnych określony w udzielonych im z urzędu koncesjach na obrót energią elektryczną pokrywał się z obszarem faktycznie prowadzonej działalności, tzn. z obszarem związanym z przestrzenną alokacją sieci każdej ze spółek),
 - zmianą nazwy lub siedziby koncesjonariusza.

Natomiast 702 decyzje zmieniające koncesje, dotyczyły wykreślenia z urzędu szczególnego warunku, nakładającego na koncesjonariusza obowiązek opracowania i przedstawienia w określonym terminie do zatwierdzenia Prezesowi URE standardów jakościowych prowadzonej działalności. Wykreślenie tego warunku z koncesji na przesyłanie i dystrybucję ciepła, obrót ciepłem oraz przesyłanie i dystrybucję energii elektrycznej i obrót energią elektryczną związane było z wejściem w życie rozporządzeń Ministra Gospodarki:

- 1) z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie szczegółowych warunków przyłączenia podmiotów do sieci ciepłowniczych, pokrywania kosztów przyłączenia, obrotu ciepłem, świadczenia usług przesyłowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców (Dz. U. Nr 100, poz. 642),
- 2) z dnia 21 października 1998 r. w sprawie szczególnych warunków przyłączenia podmiotów do sieci elektroenergetycznych, pokrywania kosztów przyłączenia, obrotu energią elektryczną, świadczenia usług przesyłowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców (Dz. U. Nr 135, poz. 881).

Prawodawca przyznał pierwszeństwo standardom ustalonym w umowie przez zainteresowane strony, a dopiero na wypadek, gdyby nie doszło do ich określenia w umowie – wprowadził obowiązek stosowania standardów powszechnie obowiązujących, ustalonych przez wspomniane wyżej rozporządzenia. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, zatwierdzanie standardów jakościowych przez Prezesa URE stało się bezzasadne.

W związku z zaprzestaniem działalności, na podstawie art. 41 ust. 3 ustawy *Prawo energetyczne*, cofnięte zostały 102 koncesje dla 62 przedsiębiorstw. We wszystkich przypadkach cofnięcie koncesji nastąpiło na wniosek przedsiębiorstwa. Ponadto 11 koncesji wygasło w wyniku wykreślenia przedsiębiorstwa z właściwego rejestru lub ewidencji. W tych przypadkach majątek służący do prowadzenia działalności został przekazany innym podmiotom, które przejęły działalność energetyczną bez szkody dla odbiorców.

* * *

Na podstawie dotychczasowych doświadczeń można stwierdzić, że udało się stworzyć system koncesjonowa-

nia, który opiera się na ukształtowaniu relacji między regulatorem i przedsiębiorstwami energetycznymi, odpowiadających standardom stosowanym w tym zakresie na świecie. Koncesja stanowi stabilny instrument regulacji, z określonym okresem ważności, zasadami zmian warunków koncesji lub jej cofania. Proces koncesyjny, oparty na przepisach ustawy *Prawo energetyczne*, jest podstawą równoprawnego traktowania podmiotów ubiegających się o koncesję bez względu na ich formę prawną i strukturę własności.

Generalnie można stwierdzić, że wypracowana i wdrożona procedura koncesjonowania umożliwia zainteresowanym podmiotom prowadzenie nieskrępowanej i efektywnej działalności w sektorze energetycznym.

W wyniku procesu koncesjonowania prowadzonego od lipca 1998 roku, żaden podmiot spełniający warunki określone w ustawie *Prawo energetyczne* nie został wyeliminowany z rynku. Natomiast znaczna liczba przedsiębiorstw pozostaje poza obszarem regulacji. Przede wszystkim są to przedsiębiorstwa wytwarzające energię elektryczną w źródłach o mocy zainstalowanej poniżej 50 MW oraz przedsiębiorstwa, które eksploatują kotłownie o łącznej mocy poniżej 5,8 MWt. Znaczna liczba przedsiębiorców działających na rynku paliw ciekłych (np. prowadzących stacje benzynowe) nie posiada koncesji, ze względu na wyłączenie obrotu detalicznego z obowiązku jej uzyskania.

2. Zatwierdzanie i kontrolowanie taryf

2.1. Taryfy dla energii elektrycznej

2.1.1. Prawno-metodyczne podstawy ustalania taryf dla energii elektrycznej

W oparciu o postanowienia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 grudnia 1998 r. w sprawie daty zaprzestania przez Ministra Finansów ustalania taryf oraz opłat za nielegalny pobór energii elektrycznej (Dz. U. Nr 160, poz. 1067) oraz art. 47 ustawy *Prawo energetyczne*, z dniem 1 stycznia 1999 r., przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje w zakresie wytwarzania, przesyłania i dystrybucji oraz obrotu energią elektryczną, uzyskały prawo do ustalania taryf dla energii elektrycznej i wprowadzenia ich w życie, po zatwierdzeniu i opublikowaniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Stosowne przepisy stanowiące podstawę opracowywania i zatwierdzania taryf zawarto w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 3 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie energią elektryczną, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach (Dz. U. Nr 153, poz. 1002), zwanym rozporządzeniem taryfowym.

Zagadnienia dotyczące taryf dla energii elektrycznej w zakresie opłat za przyłączenie podmiotów do sieci elektroenergetycznych reguluje również rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 21 października 1998 r. w sprawie szczególnych warunków przyłączenia podmiotów do sieci elektroenergetycznych, pokrywania kosztów przyłączenia, obrotu energią elektryczną, świadczenia usług przesy-

lowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców (Dz. U. Nr 135, poz. 881), zwane rozporządzeniem przyłączeniowym.

Istotne uwarunkowania procesu taryfikacji wiązały się z terminami ustanowienia, opublikowania i wejścia w życie nowych przepisów regulacyjnych. Rozporządzenie taryfowe, uruchamiające nowy sposób stanowienia taryf dla energii elektrycznej, zostało opublikowane 17 grudnia 1998 r., i weszło w życie 1 stycznia 1999 r., natomiast rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 grudnia 1998 r., zostało opublikowane 28 grudnia 1998 r.

Po wejściu w życie ww. rozporządzeń, przedsiębiorstwa energetyczne przystąpiły do przygotowywania wniosków taryfowych według nowych zasad. Zmiany polegały na wydzieleniu cen energii i stawek opłat za usługę przesyłową oraz wyspecyfikowaniu opłat stałych. Przygotowanie taryf według odmiennych zasad i pod ogromną presją czasu, wynikającą z późnego wydania rozporządzeń taryfowych okazało się dla przedsiębiorstw energetycznych zadaniem niezwykle trudnym. Ponadto, występowało wiele niejasności i różnic interpretacyjnych oraz ograniczeń wprowadzonych nowymi przepisami. Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom, w styczniu Prezes URE skierował do przedsiębiorstw energetycznych pisma zawierające podstawowe informacje o sposobie sformułowania wniosku o zatwierdzenie taryfy dla energii elektrycznej, a przede wszystkim propozycje i sugestie dotyczące struktury i odpowiedniego uzasadnienia wniosku. Dla zapewnienia spójności i usprawnienia procesu zatwierdzania taryf przedstawianych przez przedsiębiorstwa energetyczne, opracowane zostały wskazówki metodyczne sprawdzania wniosków taryfowych. Były one niezbędne do utrzymania jednolitego sposobu postępowania pracowników analizujących i oceniających wnioski.

Zgodnie z rozporządzeniem taryfowym (§ 34 ust. 1 i 2) i art. 45 ustawy *Prawo energetyczne*, taryfy dla energii elektrycznej powinny być kształtowane przez przedsiębiorstwa energetyczne w oparciu o następujące zasady:

- zapewnienie pokrycia uzasadnionych kosztów działalności w zakresie: wytwarzania, przesyłania, dystrybucji i obrotu energią elektryczną, poniesionych w poprzednim roku obrotowym, a także planowanych rocznych kosztów modernizacji i rozwoju oraz kosztów związanych z realizacją inwestycji w zakresie ochrony środowiska,
- ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen,
- różnicowanie cen i stawek opłat dla różnych grup odbiorców wyłącznie ze względu na uzasadnione koszty, spowodowane realizacją świadczenia, o ile przepisy nie stanowią inaczej.

Przedsiębiorstwo energetyczne, w zakresie prowadzonej działalności koncesjonowanej, ustala cenę wskaźnikową (§ 35 rozporządzenia taryfowego). Ma to umożliwić przedsiębiorstwu uzyskanie ogólnego poziomu przychodów, niezbędnego do realizacji jego zadań. Nie chroni jednak interesów poszczególnych odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen.

Prezes URE zatwierdza taryfę, która zawiera ceny i stawki opłat ustalone przez przedsiębiorstwo energetyczne dla poszczególnych grup odbiorców (grup taryfowych), a nie dla indywidualnych odbiorców w danej grupie, natomiast nie może odmówić zatwierdzenia taryfy, która jest sporządzona zgodnie z powyższymi zasadami.

2.1.2. Proces zatwierdzania taryf dla energii elektrycznej

Pierwsza taryfa dla energii elektrycznej wpłynęła już 4 stycznia 1999 r., jednak miała liczne wady zarówno formalne, jak i merytoryczne, co spowodowało, iż strona wycofała wniosek o jej zatwierdzenie. Taryfy dla energii elektrycznej przedsiębiorstw energetycznych, dla których działalność energetyczna jest podstawową działalnością wpłynęły do URE na przełomie stycznia i lutego, w tym:

- 33 od zakładów energetycznych (spółek dystrybucyjnych), prowadzących działalność gospodarczą w zakresie przesyłania i dystrybucji oraz obrotu energią elektryczną,
- 32 od przedsiębiorstw energetycznych, prowadzących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej,
- 1 od Polskich Sieci Elektroenergetycznych S.A., prowadzących działalność gospodarczą w zakresie przesyłania i obrotu hurtowego energią elektryczną.

Z uwagi na sytuację ekonomiczno-finansową podsektora dystrybucji w pierwszej kolejności (na podstawie ustaleń z Ministrem Gospodarki) rozpatrywane były wnioski spółek dystrybucyjnych. Już na wstępie procesu analizowania wniosków o zatwierdzenie taryf stwierdzono, że żadna z tych spółek nie dostosowała się do podstawowego przepisu przejściowego, zawartego w rozporządzeniu taryfowym (§ 49 pkt 2). Przepis ten ograniczał do 13 % wzrost cen i stawek opłat ustalonych w taryfie dla indywidualnych odbiorców w lokalach (grupa taryfowa G-11 i G-12) w stosunku do porównywalnych cen i stawek opłat obowiązujących w poprzedniej taryfie.

Wezwani do Urzędu przedstawiciele spółek dystrybucyjnych, twierdzili że przyczyną zaistniałej sytuacji była nieporównywalność cen i stawek opłat wg rozporządzenia taryfowego (jednoskładnikowa cena za energię elektryczną, dwuskładnikowa stawka opłat za usługi przesyłowe, stawka opłat abonamentowych) z cenami i stawkami opłat obowiązującymi w poprzedniej taryfie (stawka opłat za pobraną energię czynną, należność za energię bierną, opłata eksploatacyjna). Prezes URE, rozumiejąc uwarunkowania i trudności, nie podzielił jednak podejścia przedstawicieli spółek i polecił bezwzględne dostosowanie się do ww. przepisu rozporządzenia. Realizacja polecenia wiązała się ze zmianą wszystkich wniosków taryfowych i w konsekwencji doprowadziła do zatwierdzenia taryf, w których wzrost cen i stawek opłat dla indywidualnych odbiorców w lokalach nie przekroczył 13 %.

Dodatkowo, liczne trudności w procesie opracowywania taryf sprawiały przedsiębiorstwom nowe rozwiązania dotyczące struktury taryf, czyli cen i stawek opłat (w tym podstaw ich kalkulacji), wprowadzone rozporządzeniem

taryfowym. Ponadto liczne problemy wynikały ze sformułowania przepisów przejściowych zawartych w § 47 – 49 rozporządzenia taryfowego. Chodziło przede wszystkim o określenie właściwego okresu, stanowiącego podstawę ustalania kosztów uzasadnionych działalności koncesjonowanej przedsiębiorstwa energetycznego (ostatnie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku o zatwierdzenie taryfy).

Pomimo wyżej przedstawionych trudności, proces zatwierdzania taryf dla energii elektrycznej (wszystkich 33 spółek dystrybucyjnych) trwał bardzo krótko. Już w ciągu dwóch tygodni od złożenia skorygowanych wniosków, Prezes URE wydał i opublikował decyzje o zatwierdzeniu taryf (15–19 lutego 1999 r.). Sukcesywnie, począwszy od 2 marca, spółki dystrybucyjne rozpoczęły stosowanie nowych taryf w rozliczeniach z odbiorcami.

Składanie wniosków o zatwierdzenie taryf przez wytwórców energii elektrycznej zostało poprzedzone spotkaniem, zorganizowanym z inicjatywy Towarzystwa Gospodarczego Polskie Elektrownie. Spotkanie poświęcono wyjaśnieniom propozycji i sugestii zawartych w piśmie Prezesa URE przesłanym do wszystkich przedsiębiorstw energetyki zawodowej. Złożone wnioski taryfowe odbiegały często od ustaleń poczynionych zarówno przez sam sektor elektroenergetyczny, jak i przez Prezesa URE. Analiza wniosków o zatwierdzenie taryf dla wytwórców koncentrowała się na ocenie kosztów uzasadnionych w kontekście zapisów § 49 rozporządzenia taryfowego. Poważnym problemem okazało się zaliczanie kosztów generowanych przez kontrakty długoterminowe do kosztów uzasadnionych.

Kontrakty na dostawę energii elektrycznej zawarte w latach 1994 – 1999 przez PSE S.A. z wytwórcami (elektrowniami i elektrociepłowniami), miały na celu finansowanie budowy nowych źródeł wytwórczych, modernizację lub odbudowę istniejących mocy oraz inwestycje proekologiczne. Według danych za 1999 r., około 68 % energii sprzedano na warunkach określonych w tych kontraktach. Śluszna koncepcja wykreowania źródeł i sposobów finansowania olbrzymich potrzeb inwestycyjnych w elektroenergetyce (w tym inwestycji proekologicznych) została zdeformowana poprzez nadmierne rozszerzenie zakresu kontraktów oraz błędne projekcje ekonomiczno-finansowe. Konstrukcja i warunki realizacji kontraktów długoterminowych stworzyły kosztowny system skutkujący wysokim poziomem cen dla finalnych odbiorców. W 1999 r. wielkość zakontraktowanej energii elektrycznej, tylko dla czterech największych elektrowni (Bełchatów, Jaworzno, Turów, Polaniec), wynosiła 45,8 TWh, co pokrywało 44,9 % ogólnego zapotrzebowania. Ponieważ okres obowiązywania niektórych kontraktów sięga nawet 2020 roku, ich skutki (przede wszystkim koszty finansowe) będą jednym z podstawowych problemów polskiej elektroenergetyki.

Konieczność przestrzegania pułapu wzrostu cen i stawek opłat w warunkach funkcjonującego systemu kontraktów długoterminowych, doprowadziła do zawarcia porozumienia między poszczególnymi uczestnikami sektora elektroenergetycznego (wytwarzanie, przesyłanie i dystrybucja

oraz obrót). Uwzględniało ono zarówno interes przedsiębiorstw energetycznych, jak i odbiorców.

Idea tego porozumienia zrodziła się bezpośrednio na posiedzeniu sejmowej Komisji Gospodarki (Podkomisji ds. sektora paliwowo-energetycznego), na początku grudnia 1998 r., kiedy zarówno przedstawiciele administracji, jak i sektora energetycznego spostrzegli, iż wraz z wejściem w życie nowych zasad cenotwórstwa zanika dotychczasowy mechanizm alokacji środków finansowych wewnątrz sektora. Mechanizm ten wynikał z dotychczasowych uprawnień Ministra Gospodarki w zakresie stanowienia cen hurtowych oraz funkcjonowania Rady ds. Cen Transferowych. Przedstawiciele sektora domagali się jednoznacznego przesądzenia jak w nadchodzącym roku będą obciążane poszczególne elektrownie, a nawet pojedyncze bloki. Podział przychodów wewnątrz sektora odbywał się w warunkach istnienia wielu kontraktów długoterminowych, w ramach których PSE S.A. zobowiązały się kupować od wytwórców określoną ilość energii, po z góry określonych cenach.

Z chwilą, kiedy PSE S.A. zaczęły tracić pozycję „jedyne kupującego”, zasadne stało się pytanie, jak przedsiębiorstwo to zamierza wywiązać się z wcześniej przyjętych zobowiązań? Według ówczesnych szacunków podawanych przez PSE S.A., pełne pokrycie kosztów sektora w roku 1999 wymagałoby blisko 30 % podwyżki cen energii. Ze względów ekonomicznych i społecznych było to rozwiązanie nie do przyjęcia.

Prace zespołu ds. porozumienia sektorowego bazowały na symulacjach PSE S.A., które okazały się mało precyzyjne. Powodowało to liczne perturbacje i wydłużenie pierwotnie przewidywanych terminów zakończenia prac. Ponadto, za sprawą PSE S.A., przyjmowano w symulacjach finansowych założenia niezgodne z obowiązującym prawem, co także podważało sens uzgodnień. Na przykład, przyjęto błędne założenie, że ceny energii wzrosną średniorocznie o 13 %, podczas gdy (znane już wówczas) rozporządzenie taryfowe określiło 13 % wzrost w stosunku do cen obowiązujących w poprzedniej taryfie (§ 49 rozporządzenia).

Problemy, jakie pojawiały się podczas analizy wniosków taryfowych wytwórców energii elektrycznej wynikały z faktu, że nie wszyscy wnioskodawcy przestrzegali postanowień porozumienia. Co więcej, przedsiębiorstwa energetyczne stosowały różne rozwiązania metodologiczne dotyczące kalkulacji cen energii elektrycznej lub stawek opłat za rezerwy mocy i usługi systemowe. Wiele wątpliwości związanych z kalkulacją cen budziło też przyjmowanie do kalkulacji tzw. przychodów utraconych, wynikających z przesunięcia terminu wejścia w życie pierwszej zatwierdzonej taryfy oraz ustalanie wielkości produkcji (obawy przed nieodebraniem przez PSE S.A. całości zakontraktowanej energii). Obawy te uzasadnione były warunkami zawierania kontraktów podyktowanymi przez PSE S.A. Od momentu zawarcia kontraktów długoterminowych PSE S.A. przejęły de facto kontrolę nad sektorem elektroenergetycznym. W działaniach tego podmiotu dominowały starania o interesy sektora (np. zbyt duża liczba kontraktów), a nie interesy gospodarki czy społeczeństwa. Wszystko to

potwierdziło ułomność systemu, w którym PSE S.A. pełni rolę wyłącznego organizatora i koordynatora hurtowego obrotu energią elektryczną.

Taryfy dla wytwórców energii elektrycznej (19 elektrowni i 13 elektrociepłowni) zatwierdzone zostały w okresie marzec – maj 1999 r. (z wyjątkiem Elektrociepłowni Kraków S.A., której taryfę – z uwagi na późniejszy termin złożenia wniosku – zatwierdzono w lipcu 1999 r.).

Również podczas analizowania wniosku o zatwierdzenie taryfy dla PSE S.A. pojawiły się wątpliwości dotyczące m.in. sposobu kalkulacji cen i stawek opłat zawartych w taryfie oraz ich skutków dla odbiorców, w świetle art. 45 ust. 1 pkt 2 ustawy *Prawo energetyczne* (ochrona interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen). Wyjaśnianie wątpliwości i korygowanie wniosku taryfowego spowodowało wydłużenie procesu zatwierdzenia taryfy. Taryfa PSE S.A. została zatwierdzona 12 kwietnia 1999 r.

Wnioski o zatwierdzenie taryf dla energii elektrycznej przedsiębiorstw tzw. energetyki przemysłowej (w których koncesjonowana działalność energetyczna prowadzona jest obok działalności podstawowej), zaczęły napływać w zasadzie po zakończeniu procesu taryfowania przedsiębiorstw energetyki zawodowej. Po doświadczeniach w zatwierdzaniu taryf dla spółek dystrybucyjnych i wytwórców energii elektrycznej opracowano bardziej szczegółowe wyjaśnienia i tabele, dotyczące zakresu wniosku taryfowego i zawartości taryfy. Informacje te zostały przesłane do wszystkich przedsiębiorstw, które nie złożyły do tego czasu wniosków o zatwierdzenie taryfy. Pomimo tego przedsięwzięcia, przedsiębiorstwa energetyki przemysłowej, miały problemy z właściwym opracowaniem taryfy. Trudności polegały przede wszystkim na tym, że przedsiębiorstwa te nie dostosowały zakładowych planów kont do wymogów art. 44 ustawy *Prawo energetyczne*, tym samym nie posiadały właściwej bazy informacyjnej, będącej podstawą do kształtowania wysokości cen i stawek opłat. Proces zatwierdzania taryf ujawnił również nieprzygotowanie kadry odpowiedzialnej za opracowywanie taryf w przedsiębiorstwach. Oznaczało to dla URE wzmożoną i dodatkową pracę, polegającą na wielokrotnych wezwaniach i konsultacjach w sprawie wniosków taryfowych pod względem merytorycznym i formalno-prawnym. Łącznie zatwierdzono 22 taryfy na energię elektryczną dla przedsiębiorstw energetyki przemysłowej.

2.1.3. Działania korygujące podjęte przez Prezesa URE

Korekta opłat stałych

Wejście w życie zatwierdzonych taryf, a zwłaszcza naliczenie należności za dostarczoną energię (faktura) dla poszczególnych odbiorców, ujawniło szereg niedoskonałości w przyjętych rozwiązaniach. Okazało się bowiem, że przy wzroście nie przekraczającym 13 % dla całej grupy taryfowej, nowe ceny i stawki opłat dla niektórych odbiorców w ramach tej grupy spowodowały znaczny wzrost łącznych płatności za energię elektryczną, szczególnie dla tych o niewielkim poborze energii. W dotychczas obowiązujących taryfach nie występowała bowiem stawka opłat za usługi przesyłowe, której składnik stały (zgodny z rozpo-

ządzeniem taryfowym) ma zasadnicze znaczenie dla wzrostu płatności dla odbiorców pobierających minimalną ilość energii elektrycznej.

Problem ten pojawił się przede wszystkim w grupie taryfowej C, która stosowana jest dla odbiorców zasilanych z sieci elektroenergetycznych niskich napięć (poniżej 1 kV), rozliczanych dotychczas za energię (grupa C-11 oraz C-12; taryfy jednocznonowe, jedno- lub dwustrefowe, o poborze mocy do 40 kW i rocznym zużyciu do 80 MWh) lub za moc i energię (grupa C-21 oraz C-22; taryfy dwuczłonowe, jedno- lub dwustrefowe dla odbiorców o poborze mocy wyższym od 40 kW lub rocznym zużyciu energii wyższym od 80 MWh). Powyższe ograniczenia implikują znaczne wewnętrzne zróżnicowanie odbiorców w ramach tej samej grupy. I tak np. do grupy C-11 należą odbiorcy, którzy zużywają od 0 do ok. 6600 kWh miesięcznie. Na koniec 1998 r., do grupy taryfowej C-11 należało w całym kraju ok. 1 231 tys. odbiorców. Najmniej, bo 13 010 na obszarze działania Zakładu Energetycznego Słupsk S.A., zużywających łącznie ok. 81 540 MWh, najwięcej zaś – 81 694 o łącznym zużyciu ok. 433 tys. MWh, na obszarze działania Energetyki Poznańskiej S.A. Udział grupy taryfowej C-11 w sprzedaży energii realizowanej przez poszczególne spółki w 1998 r. zawiera się w przedziale od 2,08 % w Będzińskim Zakładzie Elektroenergetycznym S.A. (27 791 odbiorców, o łącznym zużyciu ok. 170 tys. MWh) do 12,65 % w Zakładzie Energetycznym Białystok S.A. (50 350 odbiorców, o łącznym zużyciu ok. 348 tys. MWh).

Taryfy dla grupy taryfowej C-11 ustalane na podstawie rozporządzenia taryfowego różniły się zasadniczo od dotychczasowych cen urzędowych ustalanych przez Ministra Finansów. Dotychczas odbiorcy z tej grupy byli obciążani płatnościami za energię i opłatą eksploatacyjną. Rozporządzenie taryfowe, oprócz ceny za energię i opłaty abonamentowej (zbliżonej w swej istocie do opłaty eksploatacyjnej), wprowadziło nowe elementy w postaci opłaty przesyłowej: zmiennej (w zł/kWh) oraz stałej (kalkulowanej samodzielnie przez spółki w zł/miesiąc lub w zł/kW). Okazało się, że znaczącą wagę ma opłata stała, której udział w kwocie należności za energię w grupie C-11 kształtował się na poziomie od 91 % przy niskim zużyciu energii do 2 % przy dużym. Podstawą ich kalkulacji są koszty uzasadnione przesyłania i dystrybucji energii elektrycznej w danej grupie odbiorców (§ 31 ust. 4 i 5).

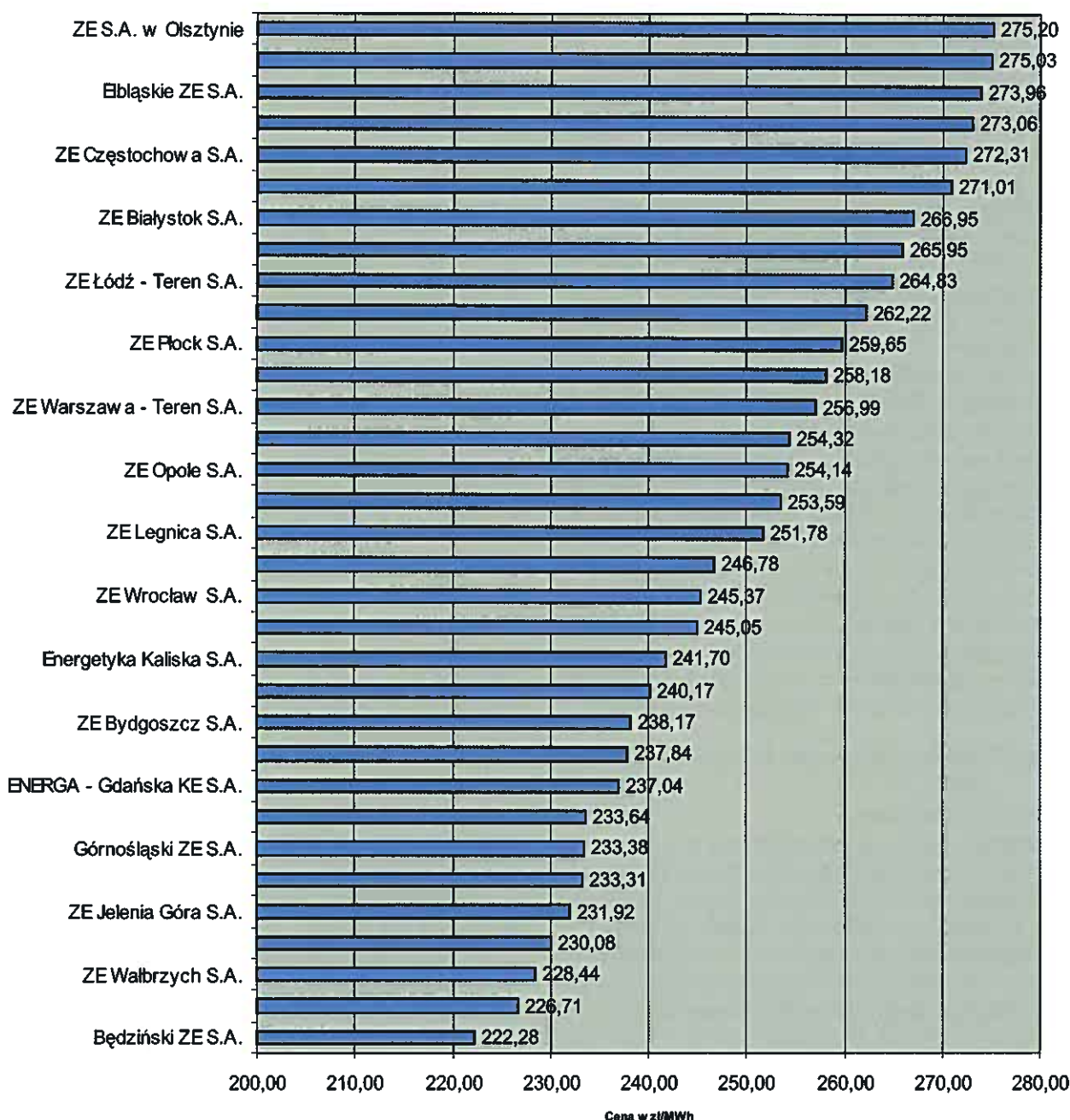
W trakcie podjętych prób bliższej identyfikacji udziału opłat stałych w taryfie dla odbiorców zróżnicowanych pod względem miesięcznego zużycia energii, okazało się, że spółki dystrybucyjne nie dysponują precyzyjnymi informacjami o odbiorcach na terenie swojego działania. Konieczne było zatem wyegzekwowanie, uporządkowanie i opracowanie tych informacji.

Nie ulega wątpliwości, iż obciążanie odbiorców opłatami stałymi (nawet w sytuacji zerowego poboru energii), pozwalającymi na pokrywanie kosztów związanych z utrzymaniem urządzeń i instalacji w stałej gotowości, było rozwiązaniem słusznym. Istnieje natomiast potrzeba prawnego uregulowania dopuszczalnego udziału opłat stałych w płatnościach.

W chwili zatwierdzania taryf nie można było przewidzieć jaki wzrost płatności ogółem dla poszczególnych odbiorców w grupie taryfowej C-11 spowodują zaproponowane przez spółki dystrybucyjne ceny i stawki opłat. Po uzyskaniu sygnałów o wysokim wzroście płatności dla indywidualnych odbiorców, Prezes URE, chcąc złagodzić skutki stosowania nowych cen i stawek dla odbiorców zakwalifikowanych do ww. grupy taryfowej, zwrócił się pismem z 15 marca 1999 r. do spółek dystrybucyjnych z sugestią wstrzymania naliczania należności według nowych taryf i wnikliwego przeanalizowania tego problemu. Zachodziła także obawa, że w sytuacji zróżnicowania wzrostu opłat wewnątrz grupy taryfowej C-11, przy wzroście ceny wskaźnikowej nie większym niż 13 %, nastąpi

zmniejszenie przychodów dla spółki dystrybucyjnej od tej grupy odbiorców. Obawy te okazały się częściowo uzasadnione, bowiem w przypadku 13 spółek dystrybucyjnych wystąpiło zjawisko wysokiego wzrostu płatności odbiorców charakteryzujących się bardzo niskim miesięcznym zużyciem energii (poniżej 200–300 kWh), natomiast w 23 spółkach dystrybucyjnych, płatności odbiorców o wysokim zużyciu energii spadły w niektórych przypadkach nawet o 32,8 % (kwoty rzędu kilkuset złotych). Nie bagatelizując problemu dynamiki wzrostu płatności u odbiorców, wzięto pod uwagę ich poziom. Z przeprowadzonych analiz wynikało, że płatności wzrosły od kilku do kilkunastu złotych lub od kilkudziesięciu do stu kilkudziesięciu złotych.

Rys. 2. Przeciętna cena jednoskładnikowa w grupie C

Spółki, dostrzegając dysproporcje w opłatach wynikających z zaproponowanych przez siebie cen i stawek opłat oraz skutki, jakie mogą z tego wynikać (np. wzrost opłat nieściągalnych, w konsekwencji utrata przychodów spółki), podjęły działania korygujące. Dokonano m.in. przesunięć odbiorców o niewielkim zużyciu energii do grupy taryfowej G-11 i przyjęto do rozliczeń niższą moc przyłączeniową oraz zastosowano upusty w stawce opłat za usługę przesyłową. Spółki wystąpiły do Prezesa URE o zatwierdzenie zmian, polegających na innym skalkulowaniu poszczególnych cen i stawek opłat w taryfach (przy równoczesnym zachowaniu 13 % wzrostu ceny wskaźnikowej). Po wnikliwej analizie przedstawionych materiałów, Prezes URE zatwierdził korekty cen i stawek opłat w taryfach dla 27 spółek dystrybucyjnych. W miarę ich zatwierdzania, korekty taryf były sukcesywnie publikowane w biuletynach branżowych URE.

Opłaty za przyłączenie do sieci elektroenergetycznej

Kolejny problem, który należało rozstrzygnąć już po zatwierdzeniu taryf dla energii elektrycznej, dotyczył stawek opłat za przyłączenie podmiotów do sieci. W związku z tym, iż taryfy dla energii elektrycznej zatwierdzane były pod presją czasu i złej sytuacji ekonomiczno-finansowej elektroenergetyki, dokonanie szczegółowych analiz opłat za przyłączenie do sieci ustalanych na podstawie zawartych w taryfach stawek, było możliwe dopiero po zakończeniu procesu taryfowania dla spółek dystrybucyjnych. Dokonana analiza wykazała duże rozpiętości między stawkami opłat ustalonymi przez poszczególne spółki.

Zgodnie z § 9 ust. 2 i § 11 rozporządzenia taryfowego, przedsiębiorstwo sieciowe ustala w taryfie, m.in. stawki opłat za przyłączenie do sieci, z uwzględnieniem podziału na stawki opłat za budowę przyłącza, zwane stawkami opłat za przyłącze i stawki opłat za rozbudowę sieci niezbędną do realizacji przyłączenia, zwane stawkami opłat za rozbudowę sieci.

Stawki opłat za przyłącze dla poszczególnych rodzajów przyłączy kalkuluje się jako stawki opłat za budowę standardowych elementów przyłącza (na podstawie średnich uzasadnionych kosztów budowy poszczególnych elementów przyłączy) lub jako ryczałtową stawkę opłat za budowę przyłącza, obliczaną na jednostkę długości przyłącza i na jednostkę mocy przyłączeniowej (§ 12 rozporządzenia taryfowego). Stawki opłat za rozbudowę sieci kalkuluje się przyjmując, że ustalana na ich podstawie opłata obejmuje tylko niezbędną do realizacji przyłączenia rozbudowę sieci o takim samym napięciu, jak napięcie, na którym następuje przyłączenie. Stawki opłat za rozbudowę sieci dla poszczególnych napięć kalkuluje się jako stawki opłat za budowę standardowych elementów tych sieci (na podstawie średnich uzasadnionych kosztów budowy poszczególnych elementów tych sieci w danym przedsiębiorstwie sieciowym) lub jako ryczałtowe stawki opłat za rozbudowę sieci, obliczane na jednostkę mocy przyłączeniowej (§ 13 rozporządzenia taryfowego).

Opłaty za budowę przyłączy, naliczane przez przedsiębiorstwa energetyczne na podstawie zatwierdzonych w ta-

ryfie stawek opłat, były kwestionowane przez zainteresowanych przyłączeniem. Kwestie sporne wynikały z nieprecyzyjnych sformułowań rozporządzenia przyłączeniowego i taryfowego. Różnice interpretacyjne spółek dystrybucyjnych dotyczyły podstawy kalkulacji stawki opłat za przyłącze – na podstawie nakładów czy też kosztów poniesionych na jego realizację. Stawka opłat za przyłącze skalkulowana na podstawie kosztów jego realizacji jest znacznie niższa od stawki opłat skalkulowanej na podstawie nakładów przedsiębiorstwa. Na koszty składają się bowiem tylko: amortyzacja i odsetki od kredytu. Przy 20-letnim, średnim okresie amortyzacji w energetyce, stawki te byłyby do 90 % niższe, w stosunku do wyliczanych na podstawie nakładów. Trudna sytuacja finansowa spółek energetycznych skłaniała je raczej do naliczania opłat za przyłącza według poniesionych nakładów. Urząd Regulacji Energetyki otrzymywał od odbiorców energii liczne sygnały, w sprawie niepokojąco wysokich opłat, naliczanych im przez niektóre przedsiębiorstwa energetyczne za przyłączanie do sieci elektroenergetycznej i związaną z tym rozbudowę sieci.

Inny problem dotyczył znacznych różnic w opłatach za tę samą usługę, naliczanych przez różne przedsiębiorstwa energetyczne na terenie kraju. Analiza opłat za przyłączenia wykazała, że np. dla odbiorców z V grupy przyłączeniowej (odbiorcy o małym zużyciu – gospodarstwa domowe, rzemieślnicy, przyłączani do sieci o napięciu do 1 kV i mocy przyłączeniowej do 40 kW), opłaty za budowę typowego przyłącza napowietrznego wahały się od 468 do 13 800 zł, a opłaty za rozbudowę sieci o tej samej mocy – od 5 160 do 22 080 zł.

W tej sytuacji, Prezes URE zwrócił się do przedstawicieli środowiska podsektora dystrybucji energii – Polskiego Towarzystwa Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej (PTPIREE) – o przeprowadzenie analizy problemów pojawiających się w związku z budową przyłączy do sieci oraz o wypracowanie możliwych rozwiązań. Jednocześnie, z inicjatywy Prezesa URE, zespół ekspertów Urzędu podjął prace analityczne w tym zakresie. Ponowna, przeprowadzona wspólnie przez ekspertów URE i PTPIREE analiza dokumentów dołączonych do wniosków o zatwierdzenie taryf wykazała, że przyczynami zróżnicowania wysokości stawek opłat za przyłączenia do sieci był brak określenia standardowych elementów przyłącza oraz niejednolita interpretacja przepisów, dotyczących obliczania kosztów budowy przyłączy. Konieczne stało się zatem dokonanie jednoznacznej wykładni przepisów rozporządzeń taryfowego i przyłączeniowego, w celu określenia nakładów i wynikających z nich standardowych kosztów przyłączenia do sieci.

Zgodnie z wykładnią Ministra Gospodarki, podstawą ustalenia (w taryfie lub umowie o przyłączenie) opłaty za przyłączenie, są koszty przyłączenia ponoszone przez przedsiębiorstwo sieciowe. Przedsiębiorstwo określa te koszty na podstawie nakładów poniesionych na budowę przyłącza lub nakładów na budowę lub rozbudowę sieci. Koszty te nie są równoznaczne z nakładami. Pokrywane są one w formie opłaty ryczałtowej określonej w taryfie lub opłaty ustalonej na podstawie indywidualnych, rzeczywistych kosztów określonych w umowie o przyłączenie.

Prezes URE, po uzyskaniu jednoznacznych interpretacji przepisów oraz na podstawie wyników badań zespołów eksperckich, podjął działania porządkujące kwestie związane z kalkulacją stawek opłat przyłączeniowych. W piśmie skierowanym do kierownictw spółek dystrybucyjnych, Prezes URE poinformował, że opłata przyłączeniowa powinna pokrywać koszty przedsiębiorstwa energetycznego, wynikające wyłącznie ze wzrostu kosztów jego działalności, spowodowanych przyłączeniem do sieci nowych odbiorców (i ewentualną niezbędną dla przyłączenia budową lub rozbudową istniejącej sieci).

Na podstawie wniosków zespołów eksperckich, Prezes URE uznał, że dla IV i V grupy przyłączeniowej, nakłady na budowę zarówno typowego, jak i nietypowego przyłącza nie zależą od wielkości mocy przyłączeniowej i stawki opłat za przyłączenie do sieci dla tych grup powinny być identyczne. Za optymalne uznane zostały, standardowe stawki za przyłączenie do sieci typowego przyłącza dla grupy IV i V wynikające z nakładów na jego realizację i rozbudowę sieci.

Ponieważ stawki opłat za przyłączenie do sieci mają być oparte o wielkości kosztów wynikających z nakładów inwestycyjnych, Prezes URE zalecił ich ustalenie w wysokości:

- 10 % optymalnych nakładów na rozbudowę sieci,
- 50 % optymalnych nakładów na budowę przyłącza.

Ponieważ spółki błędnie utożsamiały koszty wynikające z nakładów z planowanymi nakładami, na podstawie których ustaliły ryczałtowe stawki opłat za przyłączenie oraz stawki opłat za standardowe elementy sieci, Prezes URE, po konsultacji z Ministrem Gospodarki, zobligował zakłady energetyczne do dokonania kolejnej korekty tariff, tym razem w zakresie stawek opłat za przyłączenie do sieci. Wszystkie spółki pozytywnie odpowiedziały na apel o korektę i w dniach od 18 czerwca do 21 lipca 1999 r. Prezes URE zatwierdził zmiany tariff w zakresie stawek opłat za przyłączenie.

Porównanie wysokości łącznych opłat za wykonanie przyłącza o następujących parametrach: długość 5 i 20 metrów, moc przyłączeniowa dla IV grupy – 100 kW, dla V grupy – 20 kW, przedstawione zostało w tabeli 2:

2.1.4. Zwalnianie przedsiębiorstw energetycznych z obowiązku przedkładania tariff do zatwierdzenia

W 1999 r. Prezes URE rozpoznał 20 spraw dotyczących zwolnienia przedsiębiorstw energetycznych z obowiązku przedkładania do zatwierdzenia tariff dla energii elektrycznej, w tym 11 spraw dotyczyło podmiotów posiadających koncesje wyłącznie na obrót energią elektryczną. W 11 przypadkach wydane zostały decyzje odmowne, w 7 sprawach postępowanie zostało umorzone na wniosek przedsiębiorstwa, natomiast w 2 przypadkach wnioski zostały zwrócone z powodu niespełnienia wymogów formalnych.

Artykuł 49 ustawy *Prawo energetyczne* stanowi, że Prezes URE może zwolnić przedsiębiorstwo energetyczne z obowiązku przedkładania tariff do zatwierdzenia, jeżeli stwierdzi, że działa ono na rynku konkurencyjnym, albo cofnąć udzielone zwolnienie w przypadku ustania warunków uzasadniających zwolnienie. Jednakże powyższy przepis nie określa kryteriów rynku konkurencyjnego. Zastąpiła więc konieczność oceny pod względem konkurencyjności rynku działania wnioskodawcy. Uznano, że rynek konkurencyjny jest to taki rynek, na którym w wyniku wolnej gry podaży i popytu zostaje wyznaczona cena transakcji, a odbiorca ma prawo swobodnego wyboru dostawcy oraz jego zmiany bez ponoszenia znaczących kosztów, a także decydowania o wielkości swoich zakupów. Na rynku konkurencyjnym każdy z podmiotów funkcjonuje w otoczeniu podobnych warunków zewnętrznych. Zawierane na nim transakcje poddane są regulacjom prawnym lub zwyczajowym, a informacja na temat cen oferowanych dóbr jest powszechnie dostępna.

W związku z powyższym uznano, że rynek energii elektrycznej w Polsce nie jest rynkiem konkurencyjnym, gdyż nie określone zostały zasady funkcjonowania tego rynku oraz metody zawierania i realizacji transakcji. W szczególności dotyczyło to braku precyzyjnych kryteriów uznawania zawartych kontraktów na dostawę energii elektrycznej za

Tab. 2. Porównanie wysokości łącznych opłat za wykonanie przyłącza w zł

rodzaj przyłącza opłata		przyłącze o długości 5 m				przyłącze o długości 20 m			
		grupa IV – 100 kW		grupa V – 20 kW		grupa IV – 100 kW		grupa V – 20 kW	
		napowietrz.	kablowe	napowietrz.	kablowe	napowietrz.	kablowe	napowietrz.	kablowe
przed korektą	opłata minimalna	19 660	20 590	2 940	4 503	20 290	21 685	3 507	5 562
	opłata maksymalna	54 255	65 860	16 234	20 880	55 275	70 885	18 363	22 380
	opłata średnia	31 656	33 577	8 071	10 395	32 664	36 050	8 634	11 804
po korekcie	opłata dla odbiorców w 32 spółkach	3 414	4 229	1 277	2 010	3 917	4 866	1 435	2 475
	opłata dla odbiorców w STOEN S.A.	6 137	7 114	1 940	2 820	6 740	7 879	2 129	3 378

możliwe do wykonania ze względu na warunki techniczne, między innymi brak instrukcji eksploatacji sieci rozdzielczych. Nie istniał również mechanizm umożliwiający przekazywanie informacji o obowiązującej cenie, która stanowiłaby wyznacznik dla zawieranych umów. Jest to jedna z zasad rynku konkurencyjnego, szczególnie ważna w przypadku rynku rozwijającego się, na którym istnieje wielu niedoświadczonych nabywców. Taryfy obowiązujące w spółkach dystrybucyjnych nie mogły być takim wyznacznikiem, gdyż były one jedynie górnym ograniczeniem poziomu cen, a zatem ceny określone w konkretnych umowach mogły być od nich znacząco niższe.

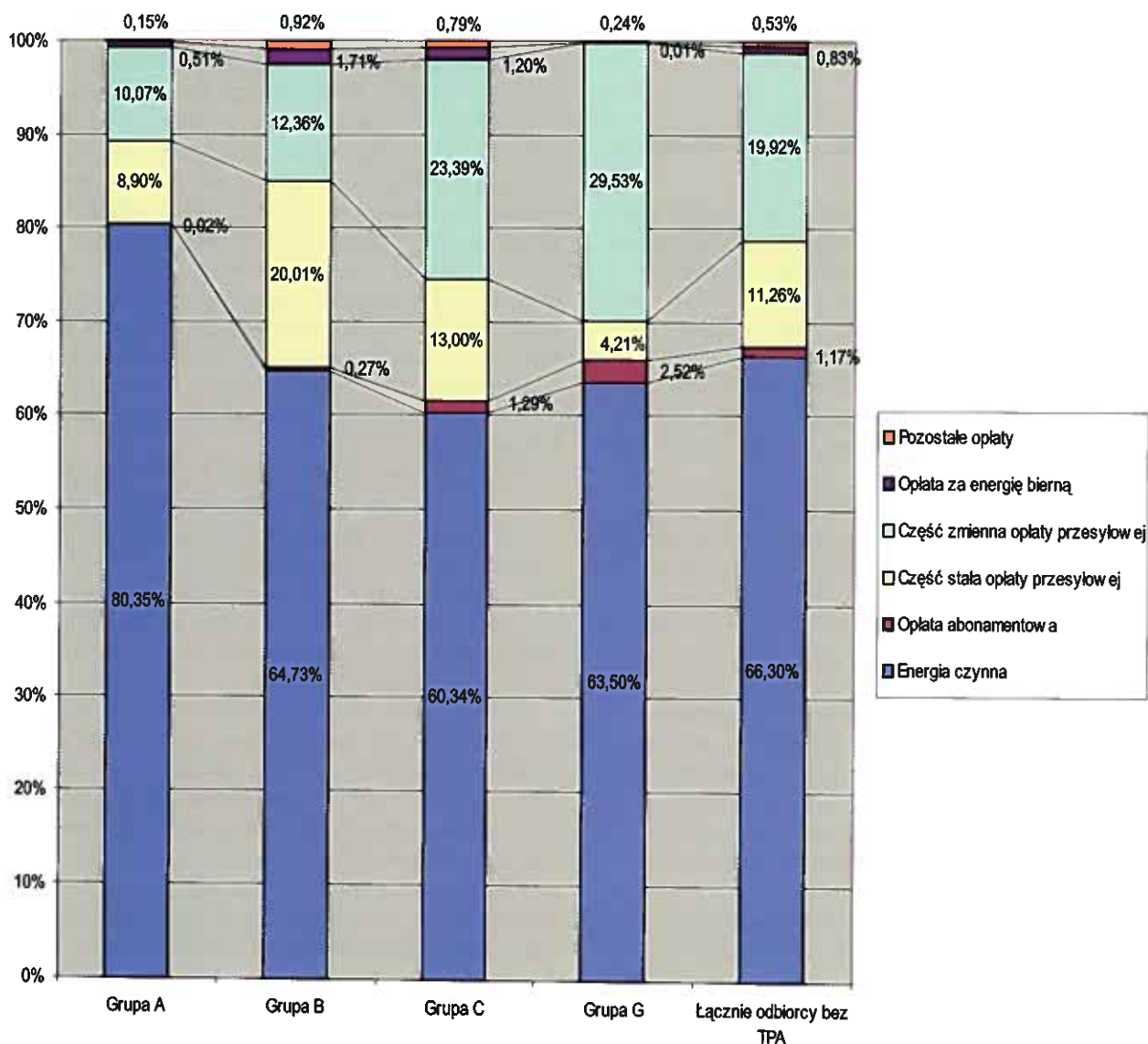
Ponadto, wprowadzone w rozporządzeniu taryfowym ograniczenie wzrostu cen uniemożliwiło dostosowanie cen i stawek opłat w taryfie do faktycznych źródeł powstawania kosztów, w podziale na przesyłanie i obrót. Z tego powodu spółki dystrybucyjne stawiane były w gorszej pozycji w porównaniu z przedsiębiorstwami obrotu – nie była zapewniona równość warunków funkcjonowania podmiotów, co jest kolejnym kryterium rynku konkurencyjnego.

* * *

Proces zatwierdzania taryf i ich korekt nie był procesem łatwym i wymagał stałej współpracy między Urzędem Regulacji Energetyki a przedstawicielami przedsiębiorstw. Współpraca ta przyczyniła się m.in. do tego, że dotychczas Prezes URE odmówił zatwierdzenia tylko jednej taryfy. Przy zatwierdzaniu poszczególnych taryf pracownicy Urzędu wielokrotnie zwracali się o uzupełnianie wniosków. Z tego względu, a także z uwagi na zbyt krótki czas na pozyskanie i analizę materiałów źródłowych, zasadna byłaby zmiana przepisów, polegająca na wydłużeniu 30-dniowego terminu zatwierdzania taryfy.

Przy zatwierdzaniu taryf, mając na uwadze interesy odbiorców, analizowano nie tylko zgodność wzrostu ceny wskaźnikowej dla danego przedsiębiorstwa (do czego jedynie był zobowiązany Prezes URE), ale również sprawdzano wzrost średniej ceny w każdej grupie taryfowej. Tak szczegółowa analiza doprowadziła do sytuacji, w której wzrost średniej ceny w każdej grupie nie przekroczył 13 %.

Rys. 3. Struktura przychodów ze sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom finalnym w grupach taryfowych

Pierwszy rok stosowania nowych zasad cenotwórstwa w zakresie energii elektrycznej ujawnił, że regulacja nowego typu nie może być postrzegana wyłącznie poprzez dynamikę wzrostu cen. Zmienia ona w sposób zasadniczy wszystkie niemal dotychczas istniejące współzależności sektorowe.

Istnieje natomiast z pewnością problem długookresowego ukształtowania ścieżki cenowej dla energii elektrycznej, tak by równoważyć interesy jej wytwórców i odbiorców, w tym stopniowe doprowadzenie do racjonalnego poziomu i struktury cen energii elektrycznej dla odbiorców komunalno-bytowych i przemysłowych. Obecnie, jak wiadomo, średnie ceny energii elektrycznej nadal kształtują się poniżej poziomu ekonomicznie uzasadnionego i nadal występuje subsydiowanie odbiorców komunalno-bytowych przez odbiorców przemysłowych. Powoduje to osłabienie konkurencyjności polskich przedsiębiorstw na rynku międzynarodowym (wysokie koszty zmienne). Z drugiej strony, obciążenie polskich rodzin kosztami energii jest znacznie większe niż rodzin w krajach o rozwiniętej gospodarce rynkowej. Określenie bezpiecznego tempa dojścia do racjonalnego poziomu cen energii i zmniejszenia skrośnego subsydiowania między poszczególnymi grupami odbiorców jest jednym z ważniejszych problemów okresu przejściowego.

2.2. Taryfy dla ciepła

2.2.1. Prawno-metodyczne podstawy ustalania taryf dla ciepła

W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1998 r. w sprawie daty zaprzestania przez Ministra Finansów ustalania taryf oraz opłat za nielegalny pobór ciepła (Dz. U. Nr 150 poz. 985) oraz art. 47 ust. 1 ustawy *Prawo energetyczne*, na mocy których z dniem 1 stycznia 1999 r., przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje w zakresie wytwarzania, przesyłania i dystrybucji oraz obrotu ciepłem uzyskały prawo ustalania i wprowadzania w życie taryf dla ciepła, po zatwierdzeniu ich przez Prezesa URE i opublikowaniu.

Przed rozpoczęciem procesu koncesjonowania (według danych Agencji Rynku Energii S.A.) funkcjonowało 3 107 różnej wielkości przedsiębiorstw energetycznych produkujących i sprzedających ciepło, przy czym ok. 95 % ciepła wytwarzane jest przez ok. 580 średnich i dużych przedsiębiorstw, natomiast pozostałe 5 % przez ponad 2 500 małych przedsiębiorstw. Obowiązek przedkładania taryf do zatwierdzenia mają tylko te przedsiębiorstwa energetyczne, które wcześniej uzyskały koncesje. W stosunku do przedsiębiorstw, które nie zostały objęte koncesjonowaniem Prezes URE nie ma podstaw prawnych kontrolowania sposobu kształtowania przez nie cen ciepła.

W zakresie dotyczącym taryf Minister Gospodarki wydał rozporządzenie z dnia 6 października 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami (Dz. U. Nr 132, poz. 867, z 1999 r. Nr 30, poz. 291), zwane dalej rozporządzeniem taryfowym.

Po ustaleniu taryfy, przedsiębiorstwo energetyczne

przedkłada ją Prezesowi URE do zatwierdzenia. Stosownie do postanowień art. 47 ust. 2 ustawy *Prawo energetyczne* Prezes URE, w terminie 30 dni, zatwierdza taryfę bądź odmawia jej zatwierdzenia. Decyzja o odmowie zatwierdzenia taryfy może być wydana jedynie w przypadku stwierdzenia niezgodności taryfy z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 45 i 46 ww. ustawy. Oznacza to, iż taryfy dla ciepła powinny być skalkulowane w oparciu o następujące zasady:

- zapewnienie pokrycia uzasadnionych kosztów działalności przedsiębiorstwa energetycznego w zakresie: wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji lub obrotu ciepłem, kosztów modernizacji, rozwoju i ochrony środowiska,
- ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen,
- różnicowanie taryfy dla ciepła dla różnych grup odbiorców wyłącznie ze względu na uzasadnione koszty spowodowane realizacją świadczenia, o ile przepisy nie stanowią inaczej,

Stosownie do art. 31 ust. 4 ustawy *Prawo energetyczne*, decyzje w sprawach taryf dla ciepła ogłasza się we właściwym miejscowo wojewódzkim dzienniku urzędowym. Zgodnie z art. 47 ust. 4, taryfa może obowiązywać nie wcześniej niż po upływie 14 dni od dnia jej publikacji. Z powyższego wynika, iż ustawodawca nie określił sztywnego terminu wejścia w życie taryfy, a wskazał jedynie termin, przed upływem którego taryfa nie może obowiązywać.

Postanowienia rozporządzenia taryfowego określają wymagania, jakie powinna spełniać taryfa – odpowiednio do zakresu prowadzonej przez przedsiębiorstwa działalności gospodarczej związanej z zaopatrzeniem w ciepło. W szczególności postanowienia § 5 stanowią, iż taryfa powinna określać: (1) poszczególne grupy odbiorców, (2) rodzaje oraz wysokość cen i stawek opłat, a także warunki ich stosowania, (3) bonifikaty, upusty i opłaty z tytułu niedotrzymania przez strony warunków umowy, (4) opłaty za nielegalny pobór ciepła.

W dniu 20 kwietnia 1999 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 26 marca 1999 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach (Dz. U. Nr 30 poz. 291). Nowelizacja rozporządzenia spowodowała, że taryfy zatwierdzone przed i po wejściu jej w życie mogą różnić się od siebie.

Do najistotniejszych zmian wprowadzonych tym rozporządzeniem należało wyeliminowanie współczynnika korekcyjnego X z podstawy ustalania bazowych cen i stawek opłat. Tak więc, Prezes URE ma obecnie ograniczoną możliwość wpływu na poziom cen i stawek opłat, gdyż przedsiębiorstwo ustala je na podstawie kosztów jednostkowych powiększonych o marżę zysku, nie większą niż 10 %. Poza tym wskaźnik udziału opłat za zamówioną moc cieplną w łącznych opłatach za zamówioną moc cieplną i ciepło, został obniżony i doprecyzowany. Jego wartość powinna wynikać z udziału kosztów stałych w łącznych kosztach wytwarzania, przetwarzania i magazynowania i nie może przekraczać 0,3.

Przy ustalaniu pierwszej taryfy, ze względu na ochronę interesów odbiorców, przedsiębiorstwa energetyczne nie mogły podwyższać ostatnio stosowanych cen i stawek opłat o więcej niż 15 % (§ 54 ust. 2 rozporządzenia taryfowego), z zastrzeżeniem, że przedsiębiorstwa energetyczne, w których uzasadnione koszty prowadzenia działalności gospodarczej dotyczącej zaopatrzenia w ciepło były w ostatnim roku obrotowym wyższe od uzyskanych z tego tytułu przychodów, mogły dokonać podwyżek ostatnio stosowanych cen i stawek opłat, w wysokości pozwalającej pokryć straty. W przypadkach, gdy przedsiębiorstwa energetyczne, przy ustalaniu pierwszej taryfy wprowadzały nowe rodzaje cen i stawek opłat, niż ostatnio stosowane, to średni wzrost cen i stawek opłat uwzględnionych w taryfie nie mógł być również wyższy niż 15 % (§ 54 ust. 3). Nowe rodzaje cen i stawek opłat dotyczyły w szczególności przedsiębiorstw energetycznych prowadzących działalność w zakresie przesyłania i dystrybucji oraz obrotu ciepłem (stawki opłat za usługi przesyłowe i stawki opłat abonamentowych) oraz przedsiębiorstw prowadzących działalność w zakresie wytwarzania ciepła, które dotychczas stosowały tzw. taryfę jednoczonową (wyłącznie cena za energię cieplną), a zgodnie z rozporządzeniem taryfowym mają stosować cenę za zamówioną moc cieplną i cenę ciepła.

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom przedsiębiorstw, które zwracały się do URE z licznymi zapytaniami dotyczącymi sposobu przygotowania taryf, w „Rzeczpospolitej” z dnia 8 grudnia 1998 r. został opublikowany komunikat Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Zawierał on podstawowe informacje o sposobie sformułowania wniosku o zatwierdzenie taryfy. W nawiązaniu do tego komunikatu, do wszystkich przedsiębiorstw energetycznych posiadających koncesje, zostało również wystosowane pismo z 11 grudnia 1998 r. zawierające szczegółowe wskazówki co do zawartości uzasadnienia wniosku o zatwierdzenie taryfy oraz sposobu jej skonstruowania. Pismo to zostało również opublikowane w Biuletynie Urzędu Regulacji Energetyki Nr 1/99. Oprócz tego przeprowadzono spotkania informacyjne z przedsiębiorstwami ciepłowniczymi, których celem było wyjaśnienie wątpliwości związanych z procesem taryfowania. Przed przystąpieniem do procesu taryfowania pracownicy Urzędu wzięli udział w specjalistycznych szkoleniach. Powołany został również Zespół do spraw analiz porównawczych przedsiębiorstw ciepłowniczych i ich taryf. Jego zadaniem była m.in. analiza sytuacji ekonomiczno – finansowej przedsiębiorstw ciepłowniczych, ich pozycji rynkowej oraz przedłożonych taryf poprzez opracowanie systemu oceny taryf, w tym cen i stawek opłat, dokonywanej na podstawie analiz po-

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zatwierdził Zielonogórskim Zakładom Energetycznym S.A. pierwszą taryfę dla energii elektrycznej – 15 lutego 1999 r.

równawczych w układzie terytorialnym, rodzajowym, strukturalnym i innych. Zespół ten, na podstawie wniosków koncesyjnych, przygotował szczegółową bazę danych dotyczącą przedsiębiorstw ciepłowniczych.

Dla zapewnienia spójności i usprawnienia procesu zatwierdzania taryf przedstawianych przez przedsiębiorstwa energetyczne, opracowane zostały „Wskazówki metodyczne sprawdzania wniosków o zatwierdzenie taryfy”. Wprowadzenie „Wskazówek” miało na celu przeszkolenie pracowników oddziałów terenowych w zakresie podstaw metodologicznych i sposobu postępowania przy dokonywaniu oceny wniosków o zatwierdzenie taryfy dla ciepła oraz zapewnienie jednolitego podejścia do procesu zatwierdzania taryf. Proces zatwierdzania taryf nadzorowany był przez stałą Komisję do Spraw Taryf pracującą w Warszawie. Do zadań Komisji, będącej pomocniczym organem kolegiałnym Prezesa URE, należało w szczególności rekomendowanie Prezesowi URE do zatwierdzenia taryf przedłożonych przez przedsiębiorstwa energetyczne.

2.2.2. Proces zatwierdzania taryf dla ciepła

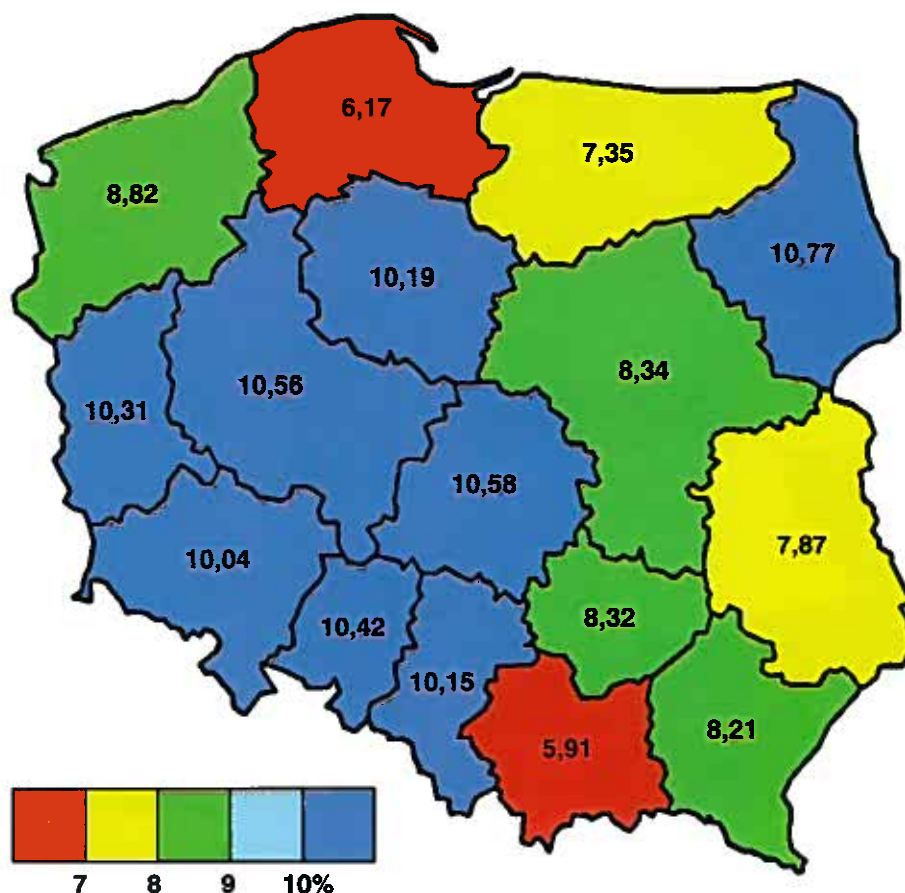
Wszczywanie i prowadzenie postępowań administracyjnych w sprawach zatwierdzenia, odmowy zatwierdzenia lub zwolnienia z obowiązku zatwierdzenia taryf dla ciepła należało do właściwości rzeczowej oddziałów terenowych zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 1998 r. (Dz. U. Nr 162, poz. 1141). Wszyscy dyrektorzy oddziałów terenowych otrzymali od Prezesa URE

upoważnienia do wydawania decyzji w sprawach zatwierdzenia i odmowy zatwierdzenia taryf dla ciepła.

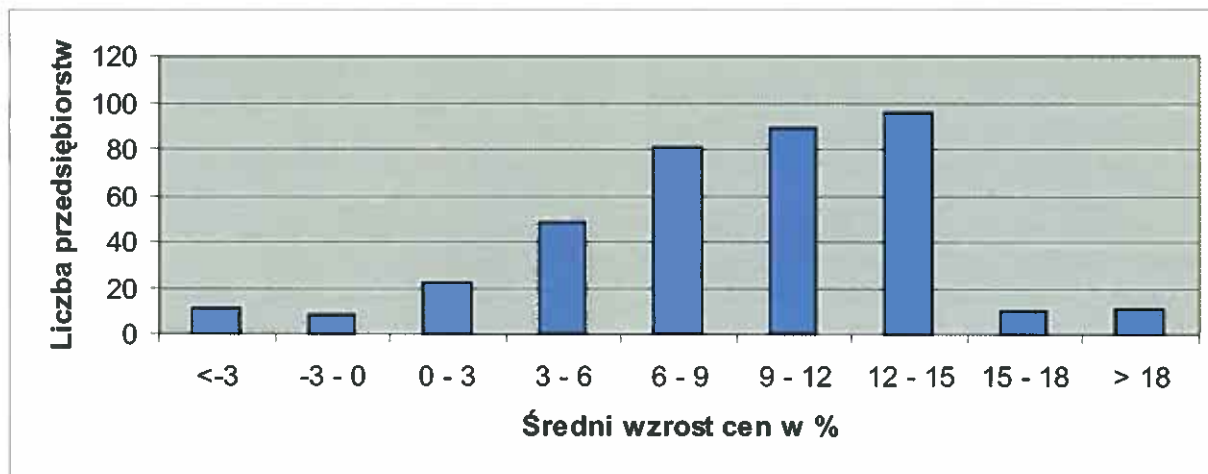
Pierwsze wnioski przedsiębiorstw energetycznych w sprawie zatwierdzenia taryf dla ciepła wpłynęły do oddziałów terenowych już w styczniu 1999 r. Przedkładane do zatwierdzenia taryfy często zawierały braki formalne, merytoryczne, błędy rachunkowe, a poza tym były niekompletne i dlatego wnioskodawcy byli wzywani do poprawienia lub uzupełnienia wniosków taryfowych. Spowodowało to, iż w przypadku większości postępowań 30-dniowy termin, zgodnie z art. 35 § 5 Kpa, ulegał przedłużeniu o okres na wyjaśnienia przedsiębiorstwa. W związku z tym, z uwagi na zbyt krótki czas na pozyskanie i analizę materiałów źródłowych, zasadna byłaby zmiana przepisów polegająca na wydłużeniu 30-dniowego terminu zatwierdzania taryfy.

W przededniu taryfowania prognozowano, iż ze względu na przepis mówiący o stosowaniu dotychczasowych cen do czasu zatwierdzenia nowej taryfy, że z nowych zasad skorzysta przeważająca liczba przedsiębiorstw energetycznych wkrótce po zaprzestaniu ustalania taryf dla ciepła przez Ministra Finansów, tj. w pierwszym kwartale 1999 r. Prognozy te nie sprawdziły się, np. wg stanu na 19 maja tylko 53 przedsiębiorstwa posiadały zatwierdzone taryfy, a 104 taryfy były w rozpatrywaniu, na 14 czerwca odpowiednio: 85 i 107 taryf, na 27 września odpowiednio: 232 i 168 taryf, na 4 października odpowiednio: 254 i 162 taryfy. Według stanu na koniec 1999 r. zostało zatwierdzonych 406 taryf dla ciepła, a 104 taryfy znajdowały się w toku rozpatrywania.

Rys. 4. Średnie wzrosty cen i stawek opłat w województwach

Rys. 5. Przedsiębiorstwa wg średniego wzrostu cen i stawek opłat

Średni wzrost cen i stawek opłat w zatwierdzonych taryfach na ciepło na koniec 1999 r. wynosił około 10 % w stosunku do cen ostatnio stosowanych.

W razie stwierdzenia niezgodności taryf z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 45 i 46 ustawy *Prawo energetyczne*, Prezes URE odmawiał ich zatwierdzenia. Do końca 1999 r. wydano 41 decyzji odmawiających zatwierdzenia taryf dla ciepła.

Część prowadzonych w oddziałach terenowych postępowań nie zakończyła się merytorycznym rozstrzygnięciem, lecz decyzjami o umorzeniu lub pozostawieniu wniosku bez rozpoznania. Najczęstszymi przyczynami umorzeń były wnioski o umorzenie postępowania, składane przez przedsiębiorstwa energetyczne na podstawie art. 105 § 2 Kpa. Decyzje o pozostawieniu wniosku bez rozpoznania wydawane były w przypadku nie uzupełnienia przez wnioskodawcę braków formalnych wniosku i taryfy. We wszystkich oddziałach terenowych zakończono w ten sposób 230 postępowań. Podkreślić należy, iż większość przedsiębiorstw, których wnioski zostały pozostawione bez rozpoznania ponownie złożyło wnioski o zatwierdzenie taryfy.

Wiele przedsiębiorstw energetycznych miało poważne problemy zarówno z właściwą interpretacją nowych przepisów, jak i z właściwym opracowaniem na ich podstawie taryf dla ciepła. Problemy te związane były przede wszystkim z kalkulacją cen i stawek opłat na podstawie kosztów uzasadnionych. Dotychczasowe ceny bardzo często nie miały nic wspólnego z faktycznie ponoszonymi uzasadnionymi kosztami prowadzonej działalności gospodarczej. Przedsiębiorstwa niejednokrotnie stosowały jednakowe ceny dla wszystkich odbiorców, niezależnie od różnego zakresu świadczonych im usług. Zdarzały się też sytuacje bardzo dużego zróżnicowania cen dla odbiorców, którym świadczone ten sam zakres usług. W minionym okresie przedsiębiorstwa zazwyczaj nie prowadziły ewidencji kosztów w sposób umożliwiający zidentyfikowanie wielkości kosztów poniesionych na poszczególne rodzaje działalności związanej z zaopatrzeniem w ciepło, jak również poniesionych w związku ze świadczeniem usług danej grupie odbiorców.

Najczęściej występujące nieprawidłowości w składanych wnioskach taryfowych to:

- utożsamianie wszystkich wydatków poniesionych przez przedsiębiorstwo z kosztami uzasadnionymi,
- niewłaściwe przypisywanie kosztów poszczególnym grupom odbiorców, a także niewłaściwy podział na grupy odbiorców,
- błędne rozumienie przez przedsiębiorstwa pojęcia planowanych kosztów modernizacji i rozwoju oraz kosztów związanych z realizacją inwestycji w zakresie ochrony środowiska. Utożsamiane one były często z nakładami inwestycyjnymi, co powodowało nieuzasadniony wzrost poziomu jednostkowych kosztów, stanowiących podstawę do ustalania cen i stawek opłat,
- używanie w taryfie definicji i określeń niezgodnych z przepisami oraz przywoływanie nieobowiązujących przepisów,
- umieszczanie w taryfie rodzajów cen i stawek opłat odmiennych od rodzajów określonych w rozporządzeniu taryfowym, albo niezgodnych z zakresem prowadzonej przez przedsiębiorstwo działalności,
- niewłaściwie ustalone bonifikaty, upusty i opłaty z tytułu niedotrzymania przez strony warunków umowy, jak też niewłaściwie określane opłaty za nielegalny pobór ciepła.

Wszystkie wnioski taryfowe złożone przez przedsiębiorstwa energetyczne były przedmiotem wnikliwej analizy pod kątem ograniczeń cenowych przewidzianych w § 54 ust. 2 i 3 rozporządzenia taryfowego. Działania podjęte przez Prezesa URE doprowadziły do zatwierdzenia w taryfach cen i stawek opłat skalkulowanych w sposób zgodny z rozporządzeniem taryfowym. Zasada ustalenia wzrostu cen i stawek opłat nie większego niż 15 % została uwzględniona w taryfach przez ok. 95 % przedsiębiorstw energetycznych. Natomiast ok. 5 % przedsiębiorstw nie zastosowało się do tej zasady. Na podstawie § 54 ust. 4 rozporządzenia taryfowego, przedsiębiorstwa te mogły dokonać podwyżki cen i stawek opłat ostatnio stosowanych zgodnie z zasadami określonymi w art. 45 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 4 ustawy *Prawo energetyczne*, ponieważ uzasadnione koszty prowadzenia nie działalności gospodarczej dotyczącej zaopatrzenia w ciepło były w ostatnim roku obrotowym wyższe od uzyskanych z tego tytułu przychodów.

W każdym przypadku przedsiębiorstwa udokumentowały poniesione straty na działalności gospodarczej związanej z zaopatrzeniem w ciepło i ustaliły ceny i stawki opłat zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 45.

Nie w każdej sytuacji wzrost cen i stawek opłat w przedsiębiorstwach był równoznaczny z takim samym wzrostem płatności dla odbiorców ciepła. Wzrost płatności dla odbiorców uzależniony był bowiem od wzrostu ostatnio stosowanych cen i stawek opłat we wszystkich przedsiębiorstwach energetycznych, które prowadziły działalność gospodarczą w zakresie zaopatrzenia w ciepło tych odbiorców. W przypadku, gdy jedno przedsiębiorstwo energetyczne prowadziło działalność gospodarczą w zakresie zaopatrzenia w ciepło danych odbiorców (zarówno w zakresie wytwarzania, jak i przesyłania i dystrybucji ciepła), to średni wzrost cen i stawek opłat w tym przedsiębiorstwie był równoznaczny ze średnim wzrostem cen i stawek opłat dla odbiorców. Należy zaznaczyć, że dla poszczególnych grup odbiorców lub dla poszczególnych odbiorców w danej grupie mogły wystąpić odchylenia od tego średniego wzrostu. Mogło to być spowodowane różnymi czynnikami, w szczególności: różnym stopniem wykorzystania przez odbiorców zamówionej mocy cieplnej, różnymi ostatnio stosowanymi przez przedsiębiorstwo systemami rozliczeń, nieuzasadnionym zróżnicowaniem poziomu ostatnio stosowanych cen i stawek opłat za ten sam zakres usług świadczonych przez przedsiębiorstwo.

Natomiast w przypadku, gdy zaopatrzenie w ciepło danych odbiorców następowało za pośrednictwem kilku przedsiębiorstw energetycznych, np. dwóch: przedsiębior-

stwa prowadzącego działalność w zakresie wytwarzania ciepła oraz przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w zakresie przesyłania i dystrybucji oraz obrotu ciepłem, to na wzrost płatności miały wpływ wzrosty cen i stawek opłat w obu podmiotach. W takich przypadkach przedmiotem zainteresowania Prezesa URE były nie tylko wzrosty cen i stawek opłat w każdym z tych przedsiębiorstw oddzielnie, ale także łączne skutki tych wzrostów dla odbiorców.

Do czasu zatwierdzenia pierwszej taryfy przez Prezesa URE przedsiębiorstwa energetyczne stosują dotychczasowe ceny. Żaden z obowiązujących przepisów nie wyznacza terminu, w którym przedsiębiorstwa energetyczne powinny złożyć wniosek o zatwierdzenie taryfy. Prezes URE nie ma kompetencji, aby zobowiązać przedsiębiorstwo do złożenia taryfy w oznaczonym terminie.

W okresie sprawozdawczym koncesje na działalność związaną z zaopatrzeniem w ciepło otrzymało 1001 przedsiębiorstw energetycznych, z tego 406 (tj. 40,6 %) posiadało zatwierdzone taryfy, a 104 taryfy, tj. 10,3 % było w trakcie rozpatrywania. Podmioty z zatwierdzonymi taryfami obejmowały ok. 65 % zainstalowanej mocy cieplnej w przedsiębiorstwach energetycznych posiadających koncesje na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania ciepła, a podmioty, których taryfy były w trakcie rozpatrywania ok. 5 %.

Do końca 1999 r. ponad połowa przedsiębiorstw energetycznych posiadających koncesje na prowadzenie działalności gospodarczej związanej z zaopatrzeniem w ciepło nie wystąpiła z wnioskiem o zatwierdzenie taryfy. Można przypuszczać, że były to przedsiębiorstwa, które musiały-

Spotkanie z sędziami Sądu Antymonopolowego w Urzędzie Regulacji Energetyki – 8 kwietnia 1999 r.

Zatwierdzone taryfy dla ciepła – wg siedziby Oddziału Terenowego URE (stan na 12.04.2000 r.)

Siedziba Oddziału Terenowego URE	Nazwa przedsiębiorstwa	Podwyżka w %
Warszawa	Radomskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej „RADPEC”	7,00 %
	P.U.H.P. „KALOR” S.C. w Błoniach	6,90 %
	Geotermia Mazowiecka S.A. w Żyrardowie	20,70 %
	Tomic S.A. w Żurominie	9,90 %
	Zakład Usług Energetycznych w Warszawie	26,20 %
Wrocław	Fabryka Porcelany „Krzysztof” S.A. w Wałbrzychu	3,48 %
	Dolnośląskie Zakłady WYROBÓW Papierniczych „Dolpakart” S.A. w Chojnowie	85,69 %
	Energetyka Sp. z o.o. w Lubinie	9,86 %
	Kompania Spirytusowa „Wratislavia” Polmos Wrocław S.A.	28,29 %
	Cukrownia „Jawor” w Jaworze S.A.	9,80 %
Poznań	ELKOM Sp. z o.o. Brzezie k/Opola	4,39 %
	„Elektrownia Blachownia” S.A. w Kędzierzynie-Koźlu	6,97 %
	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. we Wrocławku	11,00 %
	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej, Przedsiębiorstwo Państwowe – Śrem	18,30 %
	Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko-Własnościowa – Gostyń	- 5,56 %
Gdańsk	Zakład Energetyki Ciepłej KOSPEC Sp. z o.o. w Kościerzynie	5,82 %
	Pucka Gospodarka Komunalna Sp. z o.o. w Pucku	18,37 %
	Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. SPEC-PEC w Kartuzach	4,39 %
	Zespół Elektrociepłowni „Wybrzeże” S.A. w Gdańsku	13,65 %
	Zakład Energetyki Ciepłej STAR-PEC Sp. z o.o. w Starogardzie Gdańskim	10,51 %
Kraków	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. w Łęborku	7,75 %
	Wodociągowo-Ciepłownicza Sp. z o.o. COWIK Bartoszyce	-1,57 %
	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe Termo-Technika Sp. z o.o. w Olsztynie	12,65 %
	Miejska Energetyka Ciepła Sp. z o.o. w Reszlu	6,33 %
	Okocimskie Zakłady Piwowarskie S.A.	4,62 %
Katowice	Zakład Produkcji Energii „Energocukier” Sp. z o.o. w Ropczycach	9,50 %
	Elektrociepłownia PZZ – Mielec Sp. z o.o.	9,27 %
	Kopalnie i Zakłady Przetwórcze Siarki „Siarkopol” Tarnobrzeg	37,72 %
	Elektrociepłownia Nowa Sarzyna Sp. z o.o.	17,00 %
	Przeworska Gospodarka Komunalna Sp. z o.o.	2,53 %
Łódź	Ciepłownia Łącut Sp. z o.o.	6,30 %
	Zakłady Tworzyw Sztucznych „Gamrat” S.A. w Jaśle	12,30 %
	Miejski Zakład Komunalny Leżajsk Sp. z o.o.	4,07 %
	BHH Mikrotech Sp. z o.o. w Dąbrowie Górniczej	- 0,01 %
	„Zakłady Metalurgiczne” Sp. z o.o. w Bytomiu	12,40 %
Szczecin	Nadwiślańska Spółka Węglowa S.A. w Tychach	3,20 %
	Zakład Górniczo-Energetyczny Sobieski Jaworzno III Sp. z o.o. w Jaworznie	3,49 %
	Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Błaszczach	3,00 %
	Przedsiębiorstwo Komunalne Sp. z o.o. w Żelowie	12,84 %
	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Kutnie	11,00 %
Lublin	Gminny Zakład Gospodarki Komunalnej, Mieszkaniowej i Rolnej w Kleszczewie	10,03 %
	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. w Łęczycy	14,67 %
	Energetyka Ciepła Sp. z o.o. w Wieluniu	4,34 %
	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. w Radomsku	7,65 %
	Energetyka Ciepła Sp. z o.o. Polczyn Zdrój	13,14 %
Lublin	Miejska Energetyka Ciepła Sp. z o.o. Szczecinek	10,67 %
	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej Sp. z o.o. Lubsko	7,51 %
	Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. Skwierzyna	7,76 %
	Miasto Hrubieszów – Zakład Energetyki Ciepłej	45,03 %
	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej Sp. z o.o. w Tomaszowie Lubelskim	- 8,27 %
Lublin	Przedsiębiorstwo Komunalne Sp. z o.o. z siedzibą w Siemiatyczach	5,71 %
	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. w Grajewie	13,19 %
	Miasto Kolno – Zakład Wodociągów, Kanalizacji i Energetyki Ciepłej	11,50 %

Odmowa zatwierdzenia taryfy dla ciepła – wg siedziby Oddziału Terenowego URE (stan na 12.04.2000 r.)

Siedziba Oddziału Terenowego URE	Nazwa przedsiębiorstwa	Data odmowy
Warszawa	Gmina Zwoleni – Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Zwoleniu	25.02.2000 r.

Zatwierdzone taryfy dla energii elektrycznej (stan na 12.04.2000 r.)

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Data publikacji
1	Jastrzębska Spółka Węglowa S.A.	16.02.2000 r.
2	Huta „ANDRZEJ” S.A.	3.03.2000 r.
3	Zakład Usług Technicznych Sp. z o.o.	10.03.2000 r.
4	Zakład Energetyki Ciepłej w Końskich	10.03.2000 r.
5	Zielonogórskie Zakłady Energetyczne S.A.	24.03.2000 r.
6	Zakład Energetyczny Tarnów S.A.	24.03.2000 r.
7	Zakład Energetyczny Wałbrzych S.A.	24.03.2000 r.
8	Zakłady Tworzyw Sztucznych „Gamrat” S.A.	7.04.2000 r.
9	J&S Energy S.A.	7.04.2000 r.

Zmiany w zatwierdzonych taryfach dla energii elektrycznej (stan na 12.04.2000 r.)

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Data publikacji
1	Elektrownia „Rybnik” S.A.	16.02.2000 r.
2	Zespół Elektrowni Ostrołęka S.A. w Ostrołęce	18.02.2000 r.
3	Elektrownia im. Tadeusza Kościuszki S.A. w Polańcu	18.02.2000 r.
4	Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A.	22.03.2000 r.

Odmowa zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej (stan na 12.04.2000 r.)

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Data publikacji
1	Gospodarstwo Rolno-Produkcyjne M. Barańska, J. Kaczmarczyk S.C.	24.03.2000 r.

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRE OTRZYMAŁY KONCESJE NA WNIOSEK (stan na 12.04.2000 r.)

Koncesje na wniosek

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres	Rodzaj działalności
1	„SKT” Sp. z o.o.	50-515 Wrocław, ul. Klimasa 46	Wcc, Pcc
2	Zbigniew Bugajski – Firma BUGAJSKI	95-100 Zgierz, ul. Gdańska 28	Opc
3	Polskie Konsorcjum Handlu Energią S.A.	00-410 Warszawa, ul. Solec 22	Opc
4	SILESIA OIL Sp. z o.o.	43-174 Łaziska Górne, ul. Wapienna 2	Opc
5	Sabina Parczewska – Stacja Paliw „EURO-TANK”	95-082 Dobroń, ul. Wrocławska 17	Opc
6	AGBENZ Sp. z o.o.	09-142 Żaluzki, ul. Trasa Nr 7	Opc
7	Ryszard Rozumek – Firma „ROZ-POL”	09-409 Płock, ul. Sikorskiego 2/16	Opc
8	Józef Mosur – Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe	37-750 Dubiecko, ul. Przedmieście Dubieckie 48	Opc
9	Zdzisław Kosowski, Ryszard Pamula – Firma Handlowa „TORPOS” S.C.	43-600 Jaworzno, ul. Stojałowskiego 21	Opc
10	Janusz Bula – „VARIUS”	57-100 Strzelin, ul. Jana Pawła II 12/3	Opc
11	EKOKALORIA-ENERGETYKA I Sp. z o.o.	27-300 Lipsko, ul. Ilżecka 6 a	Wcc, Pcc
12	„AgroFenix” Sp. z o.o.	07-200 Wyszów, ul. Zakolejowa 45	Opc
13	„WITOIL” Sp. z o.o.	90-487 Łódź, ul. Szczera 9/1	Opc
14	KOLGARD INVESTMENT TRADE CONSULTING LTD Sp. z o.o.	00-895 Warszawa, ul. Biała 4	Wpc, Mpc
15	Tomasz Choromański – „T. CHOROMAŃSKI”	00-201 Warszawa, ul. Andersa 26/93	Wpc, Mpc, Opc
16	„Petrochemia-Blachownia” Sp. z o.o.	47-225 Kędzierzyn-Koźle, ul. Szkolna 15	Mpc
17	Teresa Szymanik – AUTO-GAZ	01-944 Warszawa, ul. Gajcego 7/5	Opc
18	Sławomir Lenkiewicz – Przedsiębiorstwo Usługowo-Produkcyjno-Handlowe „LENKIEWICZ”	82-500 Kwidzyn, ul. Grudziądzka 22	Opc
19	Przedsiębiorstwo Zagraniczne „PEBECO INVEST” Sp. z o.o.	02-559 Warszawa, ul. Puławska 50/5	Opc
20	Wiesław Roman – Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „ROMEX”	62-585 Ślask, ul. Osieca 41 b	Opc
21	Marek Sarzyński – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „NANI” Stacja Paliw	37-310 Nowa Sarzyna, ul. 1 Maja 9/6	Opc
22	Jan Lazar – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „EXPRIM” Zakład Pracy Chronionej	42-595 Siemonia, ul. Kościuszki 131 b	Opc
23	Marek Nowak – „NOMAR” Zakład Projektowania i Komplektacji Dostaw	53-233 Wrocław, Al. Pracy 2	Opc
24	Marcin Kwiatkowski, Jacek Tomczak – „LAZUR” S.C.	09-401 Płock, ul. Portowa 2 a	Opc
25	Przedsiębiorstwo Komunalne w Wieruszowie S.A.	98-400 Wieruszów, ul. Biskupa Bareły 13	Pcc
26	Zakład Techniki i Inżynierii Komunalnej „Energotech – 2” Sp. z o.o.	72-600 Świnoujście, ul. Jana z Kolna 2	Pcc
27	Zakład Górniczo-Energetyczny Sobieski Jaworzno III Sp. z o.o.	32-510 Jaworzno, ul. Grunwaldzka 37	Pcc
28	Spółdzielnia Mieszkaniowa „Płonia”	74-106 Kołbacz, ul. Szarych Mnichów 7	Pcc
29	„RAF-ENERGIA” Sp. z o.o.	38-460 Jedlicze, ul. Trzecieckiego 14	Wcc
30	RAFINERIA NAFTY „JEDLICZE” S.A.	38-460 Jedlicze, ul. Trzecieckiego 14	Pcc, Occ
31	Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	12-230 Biała Piska, ul. Sikorskiego 22	Pcc
32	Gmina Rakszawa – „Elektrociepłownia Rakszawa”	37-111 Rakszawa	Wcc, Pcc
33	Jan Emmert – Przedsiębiorstwo Budowlano-Instalacyjne „JANEMMERT”	86-121 Terespol Pomorski, ul. Kozłowo 7 a	Wcc, Pcc
34	Grzegorz Roliński, Andrzej Strawski, Monika Kamila Moskwa – „GRAS-OIL” S.C.	81-159 Gdynia, ul. Batorego 4/8	Mpc
35	„MARBOJ” Sp. z o.o.	59-620 Gryfów Śląski, skr. poczt. 66	Opc
36	„DYSEN” Polska Kompania Energetyczna S.A.	04-314 Warszawa, ul. Chłopskiego 7/9	Opc
37	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe „REG-BENZ” S.C.	39-300 Mielec, ul. Legionów 80	Opc

38	„SIGMA-TRADE” Sp. z o.o.	42-200 Częstochowa, ul. Główna 112	Opc
39	Waldemar Nowak – Przedsiębiorstwo Handlowo–Usługowe „ROPEX”	09-400 Płock, ul. Batalionu Żośka 34	Opc
40	Bogdan Burdyl – Przedsiębiorstwo Handlowo–Usługowe „BTS”	34-300 Żywiec, ul. Łączna 29/9	Opc
41	Jolanta Ugarenko – Przedsiębiorstwo Handlowo–Usługowe Ugarenko Jolanta	22-150 Wierzbica, ul. Kol. Busówno 1 b	Opc
42	Jan Głowacki, Julianna Głowacka, Michał Głowacki – P.P.H.U. „WOJAŻ” S.C.	97-217 Lubochnia, ul. Jakubów 1	Opc
43	Adam Rek – Przedsiębiorstwo Produkcyjno–Handlowo–Usługowe Adam Rek	07-130 Łochów, ul. Sikorskiego 55	Opc
44	Przedsiębiorstwo Gazyfikacji Bezprzewodowej w Płocku S.A.	09-400 Płock, ul. Długa 1	Opc
45	Mieczysław Dubas, Zbigniew Dubas – „METALOSKRAW” S.C.	41-506 Chorzów, ul. Armii Krajowej 127	Opc
46	Wioletta Bednarska – Przedsiębiorstwo Handlowo–Usługowe „EW-GAS”	62-862 Iwanowice, ul. Sobieski II	Opc
47	Firma „BORON” inż. Józef Boroń Sp. z o.o.	32-300 Olkusz, ul. Króla Kazimierza Wielkiego 56	Opc
48	Przedsiębiorstwo Produkcyjno–Handlowo–Usługowe „EDPOL”	42-295 Koziegłowy, ul. Siedlec Duży 3 a	Opc
49	Mirosława Gzella – „MIROSLAWA GZELLA”	86-150 Osie, ul. Rynek 6	Opc
50	Ewa Gieruszczak – „EKO-GAS”	58-500 Jelenia Góra, ul. Krótka 17/6	Wpc
51	Stanisława Dominik, Tadeusz Bielecki – Stacja Paliw „Caro” S.C.	27-620 Dwikozy, ul. Słupcza	Opc
52	Nijman/Zeetank International Transport Sp. z o.o.	27-600 Sandomierz, ul. Portowa 24	Opc
53	Wiktor Dybilas (sen.), Wiktor Dybilas (jun.), Ireneusz Dybilas, Leszek Łukosz – Handel i Usługi „LIW” S.C..	43-430 Skoczów, ul. Harbutowice 30	Opc
54	Marzena Pawlas – „PEX” Hurtownia Art. Elektrotechnicznych i Olejów	41-806 Zabrze, ul. Bogusławskiego 1	Opc
55	Sylwester Matuszek – Przedsiębiorstwo Transportu i Obrotu Materiałami Budowlanymi	44-361 Syrynia, ul. Wałowa 32	Opc
56	Katarzyna Czermak, Marta Czermak – „KAMA-GAZ” S.C.	38-400 Krosno, ul. Mazurkiewiczów 4	Opc
57	Waldemar Kozłowski, Zbigniew Rzepliński – Przedsiębiorstwo Produkcyjno–Handlowe „BUD-OIL” S.C.	06-400 Ciechanów, ul. 17 Stycznia 72/6	Opc
58	„SOLLO S L.T.D. – LUBSTÓW” Sp. z o.o.	62-611 Lubstów, ul. Konińska 6	Opc
59	„P&J” Sp. z o.o.	42-286 Koszęcin, ul. Leśna 2	Opc
60	Agencja „CASS” Sp. z o.o.	10-117 Olsztyn, ul. 1 Maja 13	Opc
61	Fabryka Aksamitu i Dekoracji „Pluszownia” Sp. z o.o.	62-800 Kalisz, ul. Szopena 23	Wcc, Pcc
62	„Polish Energy Partners” S.A.	02-952 Warszawa, ul. Wiertnicza 169	Wcc
63	„KB-GAZ Technologia i Energia” Sp. z o.o.	71-333 Szczecin, ul. Krasickiego 4	Wcc
64	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Ropczycach Sp. z o.o.	39-100 Ropczyce, ul. Piłsudskiego 22	Wcc, Pcc, Occ
65	Ciepłownia Łańcut Sp. z o.o.	37-100 Łańcut, ul. Polna 2 a	Wcc
66	„PROMOT-CIEPŁOWNIA” Sp. z o.o.	43-430 Skoczów Górny, ul. Bór 25	Wcc, Pcc
67	Rafineria „JASŁO” S.A.	38-200 Jasło, ul. 3 Maja 101	Occ
68	Elektrociepłownia MARCEL Sp. z o.o.	44-310 Radlin, ul. Hutnicza 1	Occ
69	„RELPOŁ CENTRUM” Sp. z o.o.	04-534 Warszawa, ul. Potockich 50	Wcc, Pcc
70	„Odlewnie Polskie” S.A., Oddział Zakład Odlewniczy „MYSTAL”	42-300 Myszków, ul. Partyzantów 21	Pee, Oee
71	Bogdan Świerzyński – „PROD-NAFT” Przedsiębiorstwo Handlowo–Usługowe	05-250 Radzymin, ul. Weteranów 70/6	Opc
72	Wojciech Wiśniewski, Nina Wiśniewska – „AUTO HAUS WW” S.C.	27-400 Ostrowiec Świętokrzyski, Al. 3 Maja 67	Opc
73	„LUKOIL POLSKA” Sp. z o.o.	03-717 Warszawa, ul. Jagiellońska 15	Opc
74	Lidia Leśkiewicz – F.H.U. „LIMAX”	26-200 Końskie, ul. Zielona 2	Opc
75	„M&M PETROL” Sp. z o.o.	91-212 Łódź, ul. Wersalska 47/75	Opc
76	Stanisław Kukla, Bolesław Kukla – Stacja Paliw „ORZEŁ” S.C.	32-722 Królowka, ul. Muchówka 185	Opc

77	Zakład Górniczy „Centrum” Sp. z o.o.	41-902 Bytom, ul. Łużycka 7	Pee, Oee
78	Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko-Własnościowa	23-300 Janów Lubelski, ul. Prosta 41	Wcc, Pcc, Occ
79	Zarząd Morskiego Portu Szczecin – Świnoujście S.A.	70-603 Szczecin, ul. Bytomska 7	Pcc, Occ, Pee, Oee
80	Dariusz Florczak, Marcin Zatówka – Agencja Handlowo-Consultingowa „New Standard” S.C.	02-762 Warszawa, ul. Capri 3/18	Wcc, Pcc
81	Zakład Energetyczny i Ochrony Środowiska „ENERGOEKO” Sp. z o.o.	39-206 Pustków 3	Pee, Oee
82	Polskie Sieci Elektroenergetyczne – Centrum Sp. z o.o.	00-950 Warszawa, ul. Wybrzeże Kościuszkowskie 41	Oee
83	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „MarMet” Sp. z o.o.	06-130 Nasielsk, ul. Elektronowa 3	Wpc
84	Elżbieta Kwiatkowska – „ROMAR”	51-165 Wrocław, ul. Grudziądzka 90/1	Opc
85	„Texaco Lubricants Polska” Sp. z o.o.	02-952 Warszawa, ul. Wiernicza 135 a	Opc
86	„LOCO” Sp. z o.o.	81-342 Gdynia, ul. Waszyngtona 34/36	Opc
87	Edward Ostrowski, Hanna Kmiecik – „HERMES” S.C.	09-141 Michalinek k/Płońsk	Opc
88	Andrzej Młynarski, Ryszard Młynarski, Kazimierz Młynarski – Zakład Dystrybucji Gazu i Oczyszczania Miasta „PROP – BUT” S.C.	27-230 Brody Iłżeckie, ul. Henryk 4 a	Opc
89	Spółka Przemysłowo-Handlowo-Usługowa PETROLEX – GAS Sp. z o.o.	40-084 Katowice, ul. Opolska 19	Wpc, Opc
90	Janusz Włodyka – Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe „BEST – OIL SUCHY”	43-600 Jaworzno, ul. Obrońców Poczty Gdańskiej 7	Opc
91	Robert Zatorski – P.P.H. „ROB – GAZ”	96-500 Sochaczew, ul. Rozłazłów 10	Opc
92	„KOMPAS” Sp. z o.o.	00-003 Warszawa, ul. Jasna 17/9	Opc
93	Tadeusz Furmanek, Józef Sanicki – „TRANSGALICJA” S.C.	38-200 Jasło, ul. Czackiego 18	Opc
94	„KERFS POLEN” Sp. z o.o.	32-200 Miechów, Plac Kościuszki 7	Opc
95	Witold Ozimski, Ryszard Kaczmarek – „Reflex” S.C. Biuro Maklerskie	90-113 Łódź, ul. Sienkiewicza 9	Opc
96	„ALKAN” Sp. z o.o.	81-189 Gdynia, ul. Maciejewicza 17 a/4	Opc
97	Anna Kacperska – „JAXON” Firma Handlowo-Usługowa	09-407 Płock, ul. Lachmana 24/23	Opc
98	Marek Markiewicz – „BLUMAR” Firma Produkcyjno-Handlowo-Usługowa	35-604 Rzeszów, ul. Daliowa 31	Opc
99	Energetyczne Towarzystwo Finansowo Leasingowe ENERGO-UTECH S.A.	61-418 Poznań, ul. Pietrusińskiego 16	Oee
100	„RAIFFPOL” Sp. z o.o.	76-200 Słupsk, Al. 3 Maja 44	Opc

Legenda:

Wcc – wytwarzanie ciepła

Pcc – przesyłanie i dystrybucja ciepła

Occ – obrót ciepłem

Pee – przesyłanie i dystrybucja energii elektrycznej

Oee – obrót energią elektryczną

Wpc – wytwarzanie paliw ciekłych

Mpc – magazynowanie paliw ciekłych

Opc – obrót paliwami ciekłymi

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRE OTRZYMAŁY PROMESY KONCESJI (stan na 12.04.2000 r.)

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres	Rodzaj działalności
1	Przedsiębiorstwo Robót Inżynierskich „Poznań” Sp. z o.o.	61-806 Poznań, ul. Św. Marcina 67	Wcc, Pcc, Occ
2	Jacek Balcerak, Krzysztof Jasnowski – Przedsiębiorstwo Techniczno-Handlowe „POLTERM” S.C.	70-722 Szczecin, ul. Bagienna 36 c	Wcc

Legenda:

Wcc – wytwarzanie ciepła, Pcc – przesyłanie i dystrybucja ciepła, Occ – obrót ciepłem

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRE ZŁOŻYŁY WNIOSKI KONCESYJNE (stan na 12.04.2000 r.)

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres
1	BOMAR S.C.	01-903 Warszawa, ul. Marii Dąbrowskiej 17/17
2	Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „EKO-NAFT” S.C.	22-100 Chełm, ul. Towarowa 3
3	Przedsiębiorstwo Techniczno-Handlowe Sp. z o.o. TEX	43-100 Tychy, ul. Wałowa 37
4	P.P.H.U. „AGA”	38-340 Biecz, ul. Bochniewicza 6 b
5	Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „BIKOR” Jacek Kiełtyka	38-340 Biecz, ul. Bochniewicza 43
6	AgRob EKO E. Pochopień-Kołypiak	41-810 Zabrze, ul. Sitki 21
7	Skład Opalu Materiałów Budowlanych i Nawozów Stanisław Tyrła i s-ka	58-500 Jelenia Góra, ul. Sudecka 30
8	TERMO-BIECZ Sp. z o.o.	38-340 Biecz, ul. Kazimierza Wielkiego 21
9	POL-GAZ Hildebrański Paweł	62-200 Gniezno, ul. Roosevelta 98
10	Firma TRANS-WIKOREM Zbigniew Wita	44-203 Rybnik, ul. Brzezińska 13 a
11	„KARGAS” Sp. z o.o.	98-220 Zduńska Wola, ul. Ceramiczna 2
12	MAXPOL S.C. P.P.H.U.	40-007 Katowice, ul. Bankowa 11
13	Barlinek S.A.	74-320 Barlinek, ul. Przemysłowa 1
14	Przedsiębiorstwo „WIG” Wiktor Gryko	15-161 Białystok, ul. Odrzańska 12
15	Zakład Energetyki Ciepłej, Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o.	78-650 Mirosławiec, ul. Wolności 37
16	Artex S.C.	59-220 Legnica, ul. Kardynała B. Kominka 9
17	Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe GALANT-OIL Jan Krasieński	75-811 Koszalin, ul. Polczyńska 71 a
18	Dystrybucja Gazu Płynnego „Bracia Maliszewscy” Janusz Maliszewski	26-803 Promna, ul. Wola Fałęcice
19	Elektrownie Wiatrowe S.A.	76-113 Postomino, ul. Pieńkowo 72
20	Ryszard Tyrła Firma Handlowo-Usługowa „Rytex-Oil”	31-564 Kraków, Al. Pokoju 30/114
21	AMG – Trading Sp. z o.o.	02-261 Warszawa, ul. Robotnicza 11/13
22	P.H.U. EKO-WIN	99-313 Żalusin, ul. Wola Kałkowa 29
23	„PIOP-NAFT” S.A.	15-265 Białystok, ul. Drewniana 16/2
24	Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowo-Produkcyjne „BIR-MAL” Jerzy Birski	98-207 Dąbrowa Wielka 17 a
25	BP Poland Sp. z o.o.	31-108 Kraków, ul. Retoryka 1
26	Przedsiębiorstwo Projektowo-Wykonawczo-Handlowo-Usługowe „GM-TERMO-PRESS” Grzegorz Michajłow	20-484 Lublin, ul. Inżynierska 8
27	SIM System Measurement S.A.	65-431 Zielona Góra, ul. Sienkiewicza 31 a
28	K.J. BAL-Z.E. JENDRO S.C.	42-700 Lubliniec, ul. Częstochowska 93 i 95
29	Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Przemysłu Rafineryjnego	09-411 Płock, ul. Chemików 5
30	FLO Sp. z o.o.	81-336 Gdynia, ul. Kollataja 1/926
31	EKO-TECH Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe Sp. z o.o.	64-020 Czepiń, ul. Piotrkowice 1 c
32	Firma Handlowo-Usługowa „DARPOL” Ewa Mikołajewska	62-800 Kalisz, ul. Sukiennicza 5
33	P.P.H.U. NAFTOMAX S.C.	14-200 Ostróda, ul. ZPN nr 2
34	Toruńskie Wielobranżowe Towarzystwo LEMIX Sp. z o.o.	87-100 Toruń, ul. Wapienna 10
35	P.P.H.U. POLI-MAX S.C.	09-401 Płock, ul. Kolejowa 5
36	PAL-OIL Przedsiębiorstwo Handlowo-Finansowe Arkadiusz Lachowski	58-560 Jelenia Góra, Plac Piastowski 30
37	SLANDIA Sp. z o.o.	02-679 Warszawa, ul. Modzelewskiego 100/61
38	Przedsiębiorstwo Obrotu Środkami Produkcji BOMIS S.A.	40-155 Katowice, ul. Konduktorska 14
39	PaBeRo Sp. z o.o.	60-195 Poznań, ul. Makuszyńskiego 44

40	P.P.U.H. „WARTER-OIL” Sp. z o.o.	31–334 Kraków, ul. Łokietka 177
41	Zakład Handlowo–Usługowy Gabriel Twardy	63–900 Rawicz Sierakowo, ul. Rzemieśnicza 16
42	PETROWIS Sp. z o.o.	02–691 Warszawa, ul. Obrzeźna 3
43	Apollonaft Sp. z o.o.	30–074 Kraków, ul. Kazimierza Wielkiego 97/9
44	P.H.U. „ART–STAL” S.C.	59–300 Lubin, ul. Wójta Henryka 45
45	Przedsiębiorstwo Usługowo–Produkcyjno–Handlowe S.C. „BARTONAFT”	11–200 Bartoszyce, ul. Kętrzyńska 58
46	Firma Krom–Gaz Jacek Kromka	32–600 Oświęcim, ul. Bema 25/8
47	P.U.H. DAREX Dariusz Wieczorek	40–167 Katowice, ul. Topolowa 11
48	Spółka Cywilna Stanisław Kaczmarek i Mirosław Kaczmarek	89–100 Nakło n/Notecią, ul. Półwiejska 2
49	Stacje Paliw „GLIMAR” Sp. z o.o.	38–300 Gorlice, ul. Tuwima 8
50	Zakład Produkcyjno–Handlowo–Usługowy „GOMAK” S.C.	98–220 Zduńska Wola, ul. Klasztorna 15
51	ALCO PEGRO Sp. z o.o.	62–425 Witkowo, ul. Kołaczkowo
52	Przedsiębiorstwo Robót Drogowych „OEUK” S.A.	97–300 Piotrków Trybunalski, ul. Roosevelta 39
53	P.W. „KRUPA–HOLDING” S.A.	85–391 Bydgoszcz, ul. Botaniczna 2
54	Zarząd Morskiego Portu Gdańsk S.A.	80–958 Gdańsk, ul. Zamknięta 18
55	Usługi Transportowo–Handlowe Paweł Dawidowicz	24–100 Puławy, ul. Polna 16/4
56	ENERGOPOL EKSPRES S.A.	00–950 Warszawa, ul. Nowogrodzka 21
57	Stacja Paliw i Agencja Handlu i Usług Stanisław Horyza	63–400 Ostrów Wielkopolski, ul. Krotoszyńska 179
58	P.P.H.U. „Ostrowska Nafta” S.C. K. Bochniak, M. Jankowska, M. Piasecki, M. Stasiak, B. Surma	63–400 Ostrów Wielkopolski, ul. Wodna 13
59	P.W. „DAREX–PACK”	43–525 Zebrzydowice, ul. Słowackiego 47
60	Petrochemia Płock S.A., Sieć Stacji Z.U.H.P. Automark	98–220 Zduńska Wola, ul. Mostowa 3
61	„Polish Oil Group Energy” Sp. z o.o.	71–614 Szczecin, ul. Bazarowa 6/4
62	Zespół Elektrowni Pątnów–Adamów–Konin S.A.	62–510 Konin, ul. Kazimierska 45
63	P.W. TOREX S.C.	68–100 Żagań, Plac Słowiański 6
64	ROZ–ŚWIT Zakład Produkcyjno–Handlowo–Usługowy	57–100 Strzelin, ul. Karsówek 13
65	AUTOBODO Sp. z o.o. Przedsiębiorstwo Produkcyjno–Handlowo–Usługowe	03–450 Warszawa, ul. Ratuszowa 1
66	Przedsiębiorstwo Produkcyjno–Handlowo–Usługowe APIS Jacek Grzemski	64–010 Krzywiń, ul. Bojanowskiego 5
67	Przedsiębiorstwo Handlowo–Usługowe „GRANT” Paweł Kostecki	32–660 Chelmek, Plac Kilińskiego 1
68	EKO–TRANS S.C.	44–335 Jastrzębie Zdrój, ul. Podhalańska 25
69	Przedsiębiorstwo Handlowe JASPOL Magdalena Ligęza	21–002 Jastków, Al. Warszawska 5
70	Firma Handlowo–Usługowa „DOMAR–OIL” Edward Majka	82–100 Nowy Dwór Gdański, ul. Mickiewicza 1
71	IZO–ERG S.A. Zakłady Tworzyw Sztucznych	44–100 Gliwice, ul. Jana Śliwki 86
72	Dystrybucja Paliw „TANKPOL” A. Florek	32–700 Bochnia, ul. Partyzantów 7
73	Pertoinwest	42–300 Myszków, ul. Partyzantów 21
74	Firma „Ki” Klemens Imiola	75–525 Koszalin, ul. Piłsudskiego 56

Sprostowanie:

We wkładce do Biuletynu URE nr 2/2000 błędnie podaliśmy nazwę ostatniej kolumny tabeli zamieszczonej na 28 stronie wkładki. Prawidłowa nazwa brzmi: MON zał. nr 2.

Serdecznie przepraszamy wszystkich zainteresowanych.

Redakcja Biuletynu

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRYM ZMIENIONO WARUNKI KONCESJI

(stan na 12.04.2000 r.)

Lp	Nazwa przedsiębiorstwa	Adres	Data decyzji	Numer decyzji
1	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej	41-303 Dąbrowa Górnicza, ul. Laski 188	15.02.2000	WCC/51C/168/U/3/99/RW
2	„Anilana” Sp. z o.o.	92-318 Łódź, Al. J. Piłsudskiego 141	15.02.2000	PCC/461A/315W/3/2000/EG OCC/124A/315W/3/2000/EG PEE/78A/315W/3/2000/EG OEE/79A/315W/3/2000/EG PEE/78S/315U/3/2000 OEE/79S/315U/3/2000
3	Stoleczne Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej	02-591 Warszawa, ul. Batoiego 2	17.02.2000	WCC/155A/170W/3/2000/MJ
4	Wodociągowo-Ciepłownia Sp. z o.o. „Cownik”	11-200 Bartoszyce, ul. Limanowskiego 1	17.02.2000	PCC/134S/325U/3/2000
5	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	11-500 Giżycko, ul. Białostocka 35	17.02.2000	WCC/394B/303W/3/2000/MJ
6	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	25-611 Kielce, ul. Mielczarskiego 139/143	17.02.2000	PCC/227A/192W/3/2000/MJ
7	Wytwórnia Sprzętu Komunikacyjnego „Gorzyce” S.A.	39-432 Gorzyce, ul. Odlewników 52	17.02.2000	WCC/336A/673W/3/2000/MJ
8	„Rafineria Czechowice” S.A.	43-502 Czechowice Dziedzice, ul. Łukasiewicza 2	17.02.2000	OPC/148A/1203W/1/2/2000/BK
9	Zarząd Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej Lubań Sp. z o.o.	59-800 Lubań, ul. 3 Maja 11	17.02.2000	WCC/6A/375W/3/2000/BP
10	Przedsiębiorstwo Usług Komunalnych KOMUNALNI Sp. z o.o.	73-250 Dobiegniew, ul. Poznańska 8	17.02.2000	PCC/481S/1616U/3/2000
11	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	82-203 Małbork, ul. Sikorskiego 39 a	17.02.2000	WCC/326A/419W/3/2000/RW PCC/337A/419W/3/2000/RW
12	Zakłady Płyt Piłśniowych „CZARNA WODA” S.A.	83-262 Czarna Woda, ul. Mickiewicza 10	17.02.2000	WCC/740A/713W/3/2000/MJ
13	Zakład Energetyki Ciepłej KOSPEC Sp. z o.o.	83-400 Kościerzyna, ul. Tetmajera 3	17.02.2000	PCC/36S/108U/3/2000
14	Zespół Elektrociepłowni Bydgoszcz S.A.	85-950 Bydgoszcz, ul. Energetyczna 1	17.02.2000	WCC/50A/1253W/1/2/2000/MS WEE/15A/1253W/1/2/2000/MS
15	Nadwiślańska Spółka Węglowa S.A.	43-100 Tychy, ul. Baluckiego 4	21.02.2000	PCC/708A/768W/3/2000/RW OCC/197A/768W/3/2000/RW PCC/708S/768U/3/2000 OCC/197S/768U/3/2000
16	Zarząd Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej – Gliwice Sp. z o.o.	44-100 Gliwice, ul. Królewskiej Tamy	21.02.2000	WCC/237A/240W/3/2000/BP PCC/261A/240W/3/2000/BP
17	„ELANA” S.A.	87-100 Toruń, ul. M. Skłodowskiej-Curie 73	21.02.2000	PCC/302C/569W/3/2000/RW
18	Huta im. Tadeusza Sendzimira S.A.	30-969 Kraków, ul. Ujastek 1	22.02.2000 24.02.2000	PCC/328S/563U/3/2000 PEE/91S/563U/3/2000 OEE/92S/563U/3/2000
19	Huta „MAŁAPANEW” S.A.	46-040 Ozimek, ul. Kolejowa 1	22.02.2000	PEE/29S/843U/3/2000 OEE/31S/843U/3/2000
20	Rollniczy Kombinat Spółdzielczy	62-055 Czempin, ul. Nowa 6	22.02.2000	PCC/470S/1367U/3/2000

21	Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	66-440 Skwierzyna, ul. Mickiewicza 1	22.02.2000	PCC/163C/620W/3/2000/BP
22	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	74-400 Dębno Lubuskie, ul. Waryńskiego 48 a	22.02.2000	PCC/179S/394U/3/2000
23	ELNORD S.A.	80-809 Gdańsk, ul. Mińskiego 1	22.02.2000	OEE/195A/9355W/1/2/2000/AS
24	Zakłady Odkrywkowe, Montażowe i Mechaniczne Górnictwa Skalnego „BUDKRUSZ” PP	87-700 Aleksandrów Kujawski, ul. Narutowicza 16	22.02.2000	PCC/504S/1449U/3/2000
25	Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „KOM-GAZ” S.C.	97-300 Piotrków Tryb., ul. Gliniana 10	22.02.2000	OPC/813A/9702W/1/2/2000/BK
26	Gmina Kleszczów – Gminny Zakład Gospodarki Komunalnej, Mieszkaniowej i Rolnej	97-560 Kleszczów, ul. Główna 41	22.02.2000	PCC/493S/1476U/3/2000
27	Energetyka Ciepła Sp. z o.o.	14-200 Iława, ul. Wojska Polskiego 23	24.02.2000	PCC/9S/281U/3/2000
28	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	16-100 Sokółka, ul. H. Kołłątaja 55	24.02.2000	PCC/70S/267U/3/2000 OCC/27S/267U/3/2000
29	Spółdzielnia Mleczarska „Sudowia”	16-400 Suwałki, ul. Wojska Polskiego 110 c	24.02.2000	PEE/36S/2732U/3/2000 OEE/38S/2732U/3/2000
30	Radomskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej „RADPEC” S.A.	26-612 Radom, ul. Żelazna 18	24.02.2000	WCC/44B/158W/3/2000/BP PCC/46B/158W/3/2000/BP
31	International Paper Klucze S.A.	32-310 Klucze, ul. Zawierciańska 1	24.02.2000	PCC/288S/681U/3/2000
32	Cukrownia „Przeworsk” S.A.	37-200 Przeworsk, ul. Lubomirska 1 b	24.02.2000	PEE/63S/814U/3/2000 OEE/65S/814U/3/2000
33	Miejski Zakład Komunalny Sp. z o.o.	37-300 Leżajsk, ul. Żwirki i Wigury 3	24.02.2000	PCC/750A/2886W/3/2000/BP OCC/210A/2886W/3/2000/BP
34	Elektrociepłownia Nowa Sarzyna Sp. z o.o.	37-310 Nowa Sarzyna, ul. Chemików 1	24.02.2000	WCC/817A/8004W/1/2/2000/MS
35	Huta Bucek S.A.	41-200 Sosnowiec, ul. Nowopogańska 1	24.02.2000	PCC/222S/917U/3/2000 OCC/69S/917U/3/2000
36	Zakłady Chemiczne „STREM” S.A.	42-530 Dąbrowa-Górnica, ul. Puszkińska 41	24.02.2000	PEE/67S/1199U/3/2000 OEE/68S/1199U/3/2000
37	Spółdzielnia Mieszkaniowa „Zacisze”	43-450 Ustroń, ul. Jana Wantuly 47	24.02.2000	PCC/694A/2741W/3/2000/BP OCC/194A/2741W/3/2000/BP
38	Miejski Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	47-220 Kędzierzyn-Koźle, ul. Bema 23	24.02.2000	PCC/645A/77W/3/2000/RW
39	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej S.A.	50-413 Wrocław, ul. Walońska 3-5	24.02.2000	PCC/41B/252W/3/2000/BP
40	„DEX” S.A.	53-003 Wrocław, ul. Borówczana 30	24.02.2000	OPC/185A/3063W/3/2000/BP
41	Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej S.A.	59-220 Legnica, ul. Poznańska 48	24.02.2000	PCC/137A/157W/3/2000/BP OCC/44A/157W/3/2000/BP
42	Cukrownia „Jawor” S.A.	59-400 Jawor, ul. Starojaworska 104	24.02.2000	PCC/613S/692U/3/2000
43	Wielkopolskie Przedsiębiorstwo Przemysłu Ziemniaczanego S.A.	62-030 Luboń, ul. Armii Poznań 49	24.02.2000	PCC/315S/805U/3/2000
44	Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	62-100 Węgrowiec, ul. Reja 10 a	24.02.2000	WCC/272A/422W/3/2000/RW PCC/283A/422W/3/2000/RW

45	„Miejska Energetyka Ciepła” Sp. z o.o.	75–111 Koszalin, ul. Łużycka 25 a	24.02.2000	WCC/261B/139/W/3/2000/RW PCC/273A/139/W/3/2000/RW
46	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej „EMPEC” Sp. z o.o.	76–270 Ustka, ul. Marynarki Polskiej 40	24.02.2000	WCC/174A/266/W/3/2000/RW
47	Zakład Farmaceutyczny „POLPHARMA” S.A.	82–300 Starogard Gdański, ul. Peplińska 19	24.02.2000	PCC/705/S/1146/U/3/2000
48	Przedsiębiorstwo Wodociągów, Kanalizacji i Ciepłownictwa „PEWIK” Sp. z o.o.	82–550 Prabuty, ul. Kwizyńska 15	24.02.2000	PCC/420/S/723/U/3/2000
49	Krzysztof Wingert, Stanisław Fiedura – Przedsiębiorstwo Handlowo–Usługowe „TORELL” S.C.	83–000 Pruszcz Gdański, ul. Obrońców Westerplatte 5	24.02.2000	PCC/421/S/2679/U/3/2000
50	Miasto Aleksandrów Kujawski – Miejski Zakład Energetyki Ciepłej	87–700 Aleksandrów Kujawski, ul. Świstucha 5	24.02.2000	WCC/540A/254/W/3/2000/RW
51	Zakłady Azotowe Anwil S.A.	87–805 Włocławek, ul. Toruńska 222	24.02.2000	PEE/96/S/738/U/3/2000 OEE/97/S/738/U/3/2000
52	Fabryka Cukru w Tucznie S.A.	88–126 Tucznia, ul. Bydgoska 10	24.02.2000	PCC/426/S/1192/U/2000
53	Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej Sp. z o.o.	88–160 Janikowo, ul. Kasprzycza 57	24.02.2000	PCC/298/S/2251/U/3/2000 OCC/85/S/2251/U/3/2000
54	Przedsiębiorstwo Czesankowa „POLMERINO” S.A.	93–578 Łódź, ul. Wróblewskiego 19	24.02.2000	PEE/59/S/918/U/3/2000 OEE/61/S/918/U/3/2000
55	Przedsiębiorstwo Produkcyjno–Handlowo–Usługowe „SYNTEX” S.A.	99–400 Łowicz, ul. Powstańców 1863 r. nr 12	24.02.2000	WCC/563A/677/W/3/2000/MJ PCC/591A/677/W/3/2000/MJ PCC/591/S/677/U/3/2000
56	„OILVEX” Sp. z o.o.	00–728 Warszawa, ul. Bobrowiecka 1	1.03.2000	WPC/32A/111/W/1/2/2000/VK
57	„BGM PETROTRADE POLAND” Sp. z o.o.	70–382 Szczecin, ul. Jagiellońska 39 b	25.02.2000	WPC/15A/53/W/1/2/2000/VK MPC/13A/53/W/1/2/2000/VK OPC/119A/53/W/1/2/2000/VK
58	Elektrociepłownia Warszawskie S.A.	03–216 Warszawa, ul. Modlińska 15	28.02.2000	PCC/130A/142/W/3/2000/RW
59	Płocka Energetyka Ciepła Sp. z o.o.	09–402 Płock, ul. Harc. A. Gradowskiego 3 a	28.02.2000	PCC/20/S/310/U/3/2000 OCC/7/S/310/U/3/2000
60	Gmina Rawicz – Zakład Energetyki Ciepłej	63–900 Rawicz, ul. Winiary 4 b	28.02.2000	PCC/361/S/230/U/3/2000 OCC/101/S/230/U/3/2000
61	Gmina Czarna Woda – Miejski Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej	83–262 Czarna Woda, ul. Dworcowa 4	28.02.2000	PCC/769/S/2605/U/3/2000 OCC/218/S/2605/U/3/2000
62	„OPEC GRUDZIĄDZ” Sp. z o.o.	86–300 Grudziądz, ul. Budowlanych 7	28.02.2000	WCC/172A/209/W/3/2000/RW PCC/187A/209/W/3/2000/RW
63	Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej „Żyrardów” Sp. z o.o.	96–300 Żyrardów, ul. Konarskiego 2	28.02.2000	PCC/596/S/226/U/3/2000 OCC/159/S/226/U/3/2000
64	Miasto Łowicz – Zakład Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.	99–400 Łowicz, ul. Stary Rynek 1	28.02.2000	PCC/733/S/182/U/3/2000 OCC/203/S/182/U/3/2000